SCHROIF A FOST ÎNVINS!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ŞI SPORT DIN R. P. ROMÂNĂ

Nr. 11 (154) IUNIE 1965 — Anul XVIII

FOTBAL

BINDEA — „REACTORUL" RIPENSIEI (IV)

RUGBI

TINERETUL ŞI ECHIPA NAŢIONALĂ

BASCHE

Doctorul Novacek

ATLETIS

De la Jesse Owens la Mexico-City

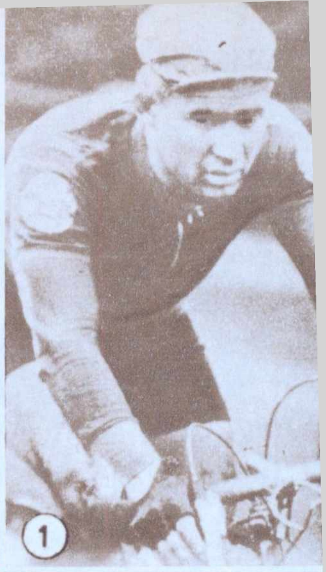
CICLISI

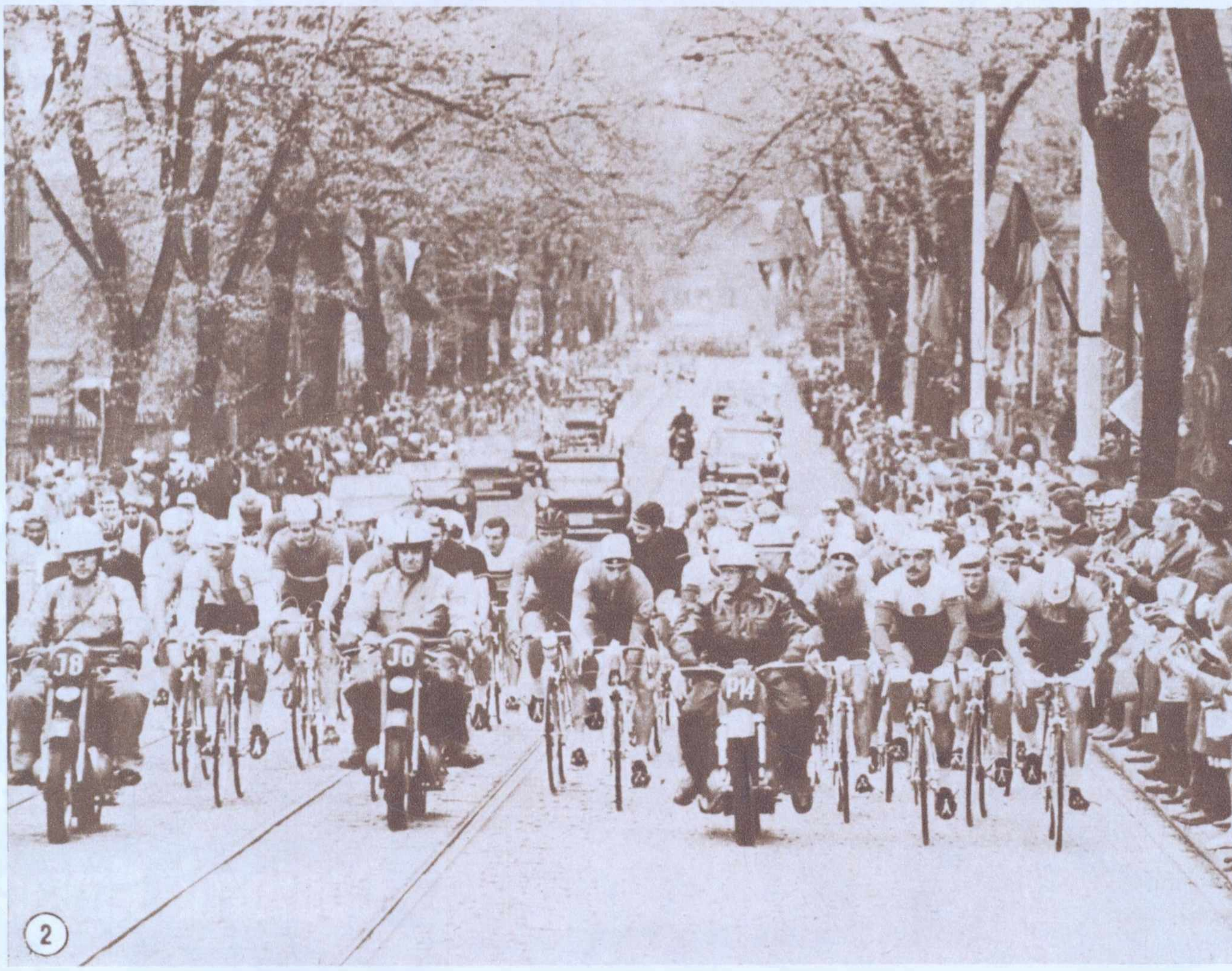
Coppi, Bartali, Bobet şi alţi aşi ai pedalei

ECHIPA ROMÂNIEI

FOTOCRONICA SPORT

După 14 zile de aprige dispute, in care timp au fost parcurși peste 2 300 de km, impărțiți în 15 etape, ediția a XVIII-a a tradiționalei competiții «Cursa Păcii» s-a încheiat cu o dublă victorie a cicliștilor sovietici. Constantin Dumitrescu nu a reușit nici de data aceasta să-și vadă visul indeplinit. Cu păreri de rău el a trebuit să se mulțumească cu un loc 5 după ce fusese doar la un pas de marele succes.

In fotografii:

1 Lebedev — ciștigătorul «Cursei Păcii».

2 Aspect din timpul desfășurării acestei mari curse.

3 C. Dumitrescu alături de o tinără poloneză, imbrăcată intr-un frumos costum național inaintea plecării in etapa a XII-a: Cracovia—Opole.

4 *Nu căutați să identificați frumoasa bază sportivă din această ilustrație. Cu toate cunoștințele pe care le aveți vă va fi imposibil. Motivul? Întrecerea de lupte are loc pe un stadion NOU, construit in... SATUL GOICEA MARE — raionul Băilești — regiunea Oltenia. O splendidă amenajare, inaugurată printr-o reușită duminică cultural-sportivă.*

5 CUPLAJ CU BELMONDO LA PARIS. Recent a avut loc pe Parc des Princes un cuplaj foarte interesant. În deschidere, echipa «polimusculoșilor» i-a învins pe jochei cu 2—0. În al doilea joc, «bătrînii din Suedia» (Fontaine, Marche, Penverne și Lerond, de la stînga la dreapta) au întîlnit echipa Franței. În fotografia noastră, portarul «Cartouche» explică «bătrînilor» cum i-a învins pe jochei.

6 7 .Selecționata profesionistă de baschet a Statelor Unite «All Stars» — într-un turneu european — a trecut prin București, unde s-a întîlnit cu reprezentativa țării noastre. Dovedind o înaltă măiestrie în purtarea balonului spre coș, sportivii americani au cîștigat cu 122—80. Vă oferim alăturat două imagini din această dispută: în stînga **o angajare la început de joc, iar** în dreapta **o acțiune a lui Novacek spre coșul american.**

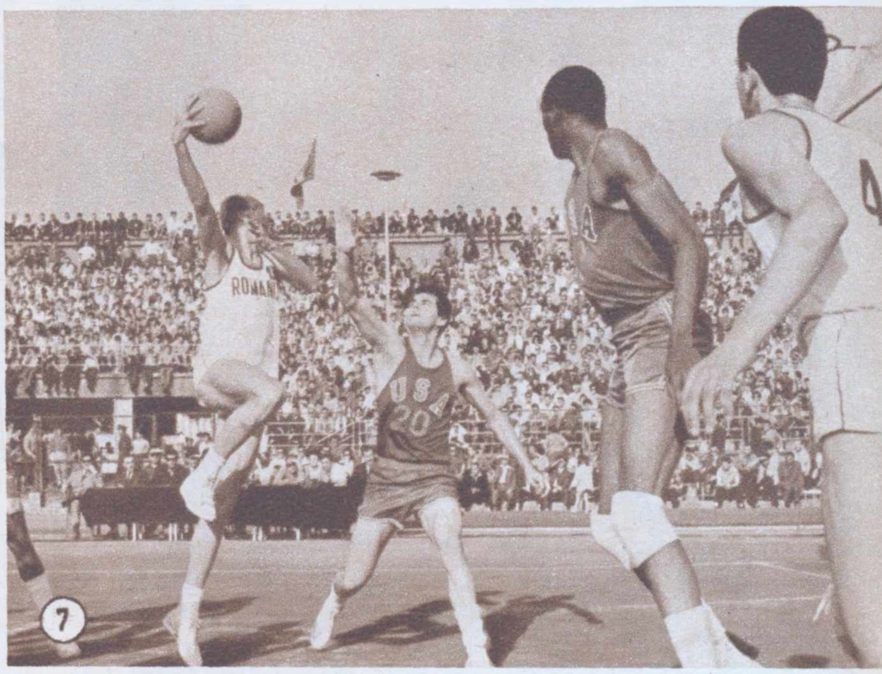
8 Pe aeroportul din Clinceni au început întrecerile parașutiștilor. Iată un grup de sportive fruntașe în luptă cu vîntul... la sol.

9 *Campioana olimpică Vera Ceaslavska a dominat cu autoritate primul campionat feminin de gimnastică, care a luat sfîrșit nu de mult la Sofia. Iat-o în fotografie pe valoroasa sportivă cehoslovacă lucrînd la bîrnă.*

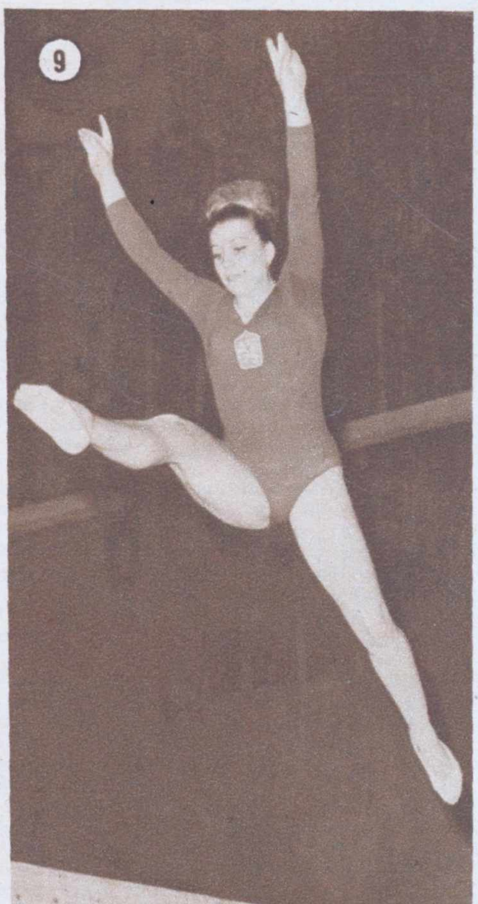
10 Gimnastul italian Franco Menichelli a urcat, la recentul campionat european de la Anvers, pe cea mai înaltă treaptă a podiumului; pe locul II s-a clasat sovieticul Lisițchi.

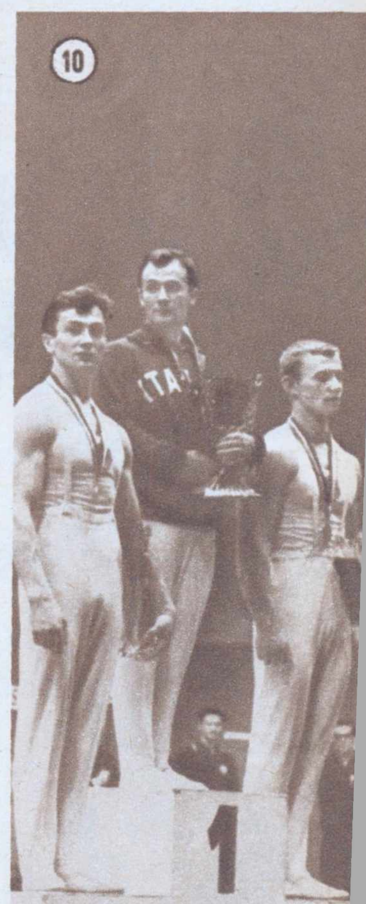
11 *Numai 50 de secunde a durat lupta între greii Cassius Clay și Sonny Liston pentru titlul mondial. În fotografie momentul K.O. De remarcat că arbitrul în ring este fostul campion mondial la toate categoriile Jersey Joe Walcott.*

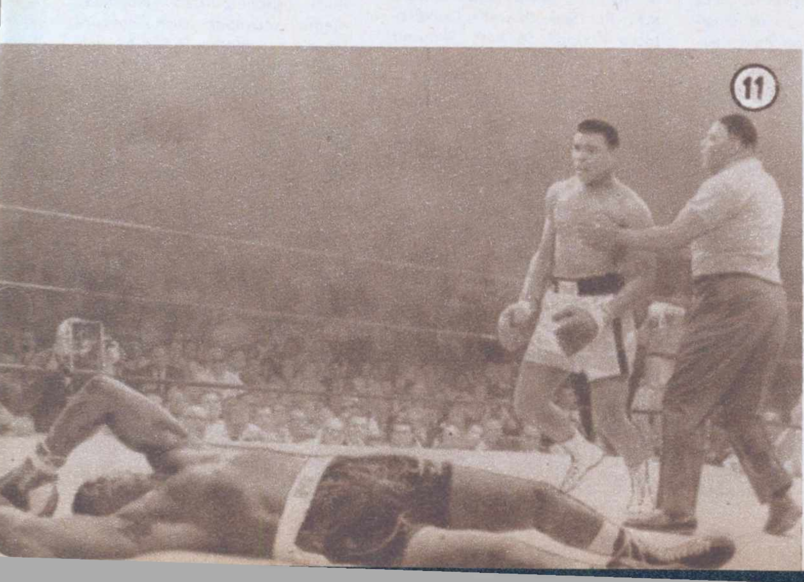

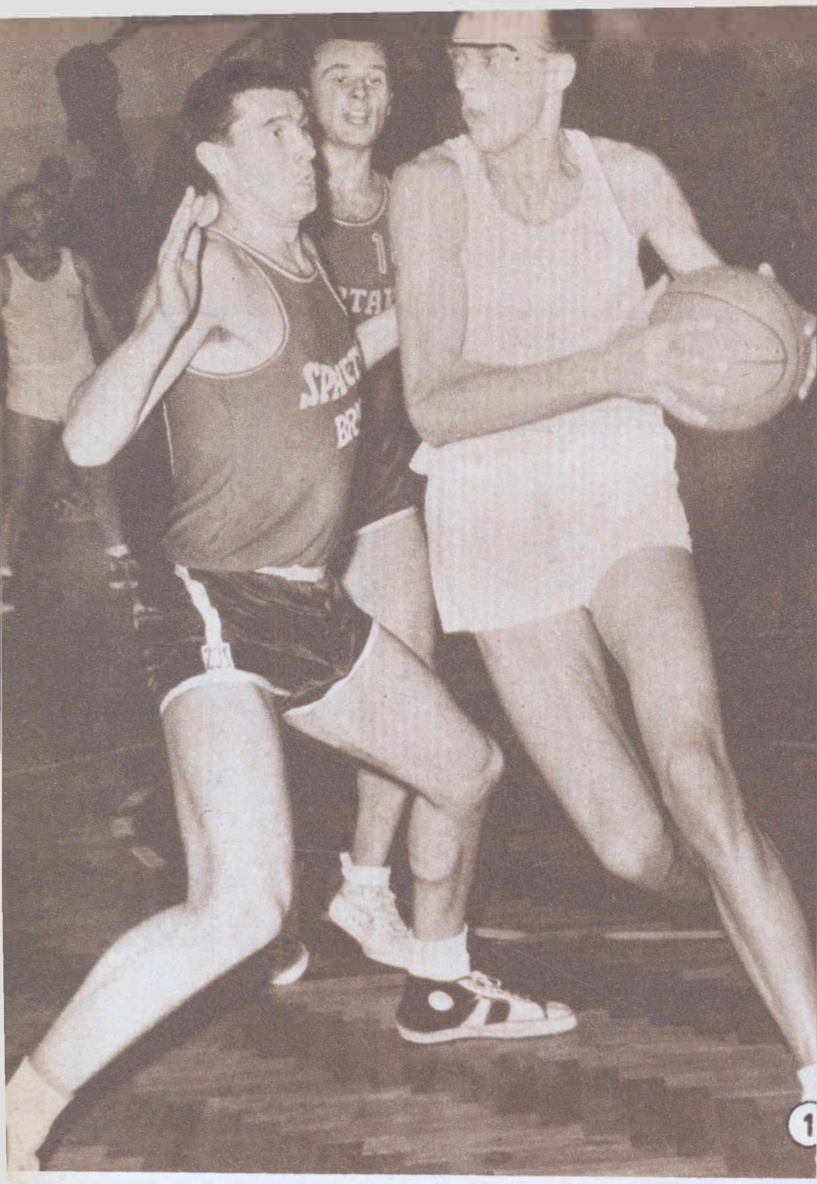

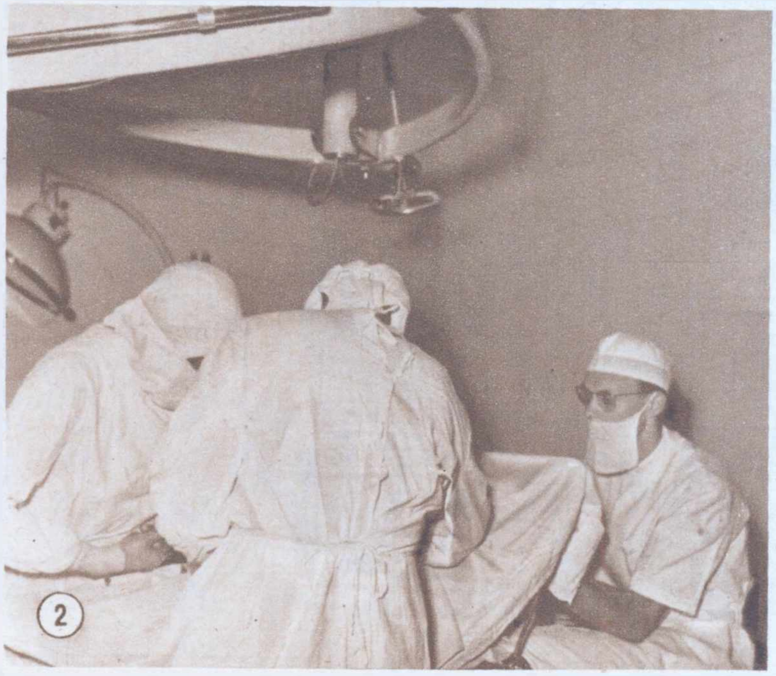

FOTOCRONICA SPORT

Al treilea start al lui NOVACEK

Rîndurile de faţă au fost inspirate de o aniversare. Am aflat de ea întîmplător. După un antrenament al echipei reprezentative de baschet. Armand Novacek bloca cu greu, dar şi cu vădită plăcere «atacul» cîtorva prieteni care-l felicitau călduros pentru cel de al 10-lea an de preţioasă prezenţă în disputele formaţiilor de primă categorie; pentru cei zece ani care au trecut de cînd tatăl său, Eduard Novacek, economist la Consiliul superior al agriculturii, a deschis registrul cu «Evidenţa întîlnirilor internaţionale ale lui Armand Novacek».

Registrul abia de mai suporta cîteva însemnări. Un altul nou, cu cifra 2 pe el, a fost pregătit din vreme să-i fie urmaş. 196 de jocuri internaţionale, dintre care 143 susţinute în reprezentativa de baschet a ţării, nu reprezintă pentru Armand încheierea bilanţului unei activităţi. La 28 de ani el mai păstrează vigoarea şi ambiţia debutului, căruia anii de joc i-au adăugat maturitatea în gîndire, calmul în momentele dificile şi i-au format acele acte-reflexe pentru care antrenorii şi colegii de echipă îl preţuiesc.

Armand Novacek nu a pătruns în baschet după căutări nereuşite în fotbal, atletism sau în vreo altă disciplină sportivă. La Şcoala medie Mihai Viteazul a văzut jucîndu-se baschet, şi baschetul i-a plăcut din primul moment. În curtea casei părinteşti, undeva pe lîngă Foişorul de foc, a prins de un copac un inel făcut dintr-un cerc de butoi, iar coşul de baschet astfel improvizat i-a fost prieten de joacă de la vîrsta de 14 ani.

Pasiunea pentru baschet, care se contura de la o zi la alta, era încurajată şi de părinţi. În privinţa şcolii, n-aveau «ce-i reproşa». Armand era un elev eminent. La sport, de asemenea. Din clasa a X-a a devenit titularul postului de pivot al echipei de baschet a şcolii. Avea 1,93 m înălţime şi 78 kg. De atunci, a mai adăugat staturii 4 cm, iar greutăţii — 9 kg.

În luna mai 1954, la gazeta de perete a şcolii, alături de portretul lui Armand, a apărut un articol. «Primul în sport, primul la învăţătură, iată lozinca ce-l călăuzeşte pe elevul Armand Novacek, unul dintre cei mai buni baschetbalişti ai noştri. Obţinînd numai medii de 10, muncind cu perseverenţă...»

Armand a fost apreciat deci de profesori, de colegii de clasă şi de sport şi, într-un mod deosebit, de antrenorul Puiu Popescu de la asociaţia sportivă Metalul-Energia. În 1954, elevul dintr-a XI-a, Armand Novacek a devenit pivotul echipei de juniori condusă de antrenorul Puiu Popescu. Antrenamentele mai intense din cadrul noii lui echipe nu i-au îndepărtat atenţia de la obligaţiile de elev. Dimpotrivă. La sfîrşitul anului şcolar, la examenul de maturitate, elevul Novacek a obţinut numai note de 10, iar directorul şcolii i-a acordat pentru strădaniile sale «Diploma de merit». Şi pentru ca bucuria să-i fie deplină, antrenorul Puiu Popescu i-a rezervat şi el o surpriză. Îl promovează — fericită inspiraţie — în echipa de seniori a asociaţiei Metalul-Energia, formaţie care, după numai un an, în 1955, va deveni campioana oraşului Bucureşti, cu drept de joc în prima categorie a ţării.

1955—1965. Cîte alte mari satisfacţii nu va încerca Novacek în acest interval de timp. Prima bucurie i-o va oferi chiar anul promovării echipei sale în campionatul categoriei A de baschet. La 2 mai a fost selecţionat în echipa de tineret a ţării. Jucînd la Bucureşti, contra reprezentativei Elveţiei, echipa noastră a obţinut victoria cu 58—55. La acest meci Novacek a înscris 9 pct., iar ziarul «Sportul popular» l-a evidenţiat alături de Costescu şi Bărbulescu («Cei mai activi jucători»). De aici înainte Novacek-senior va deschide din ce în ce mai des registrul despre care am amintit. În iulie, acelaşi an, notează: R.P. Română tineret—Universitatea Oxford 56—46. Armand, 16 puncte înscrise... Cairo, august 1956, «Cupa Eliberării». Reprezentativa R.P.R. victorioasă. Armand Novacek golgeterul întîlnirii... Sofia, 1957, Campionatele europene de baschet. Echipa României obţine locul 5. În clasamentul golgeterilor, Novacek, primul dintre români, se situează pe locul 6, cu 98 de puncte înscrise...

În decembrie 1957, pivotul echipei naţionale primeşte titlul de maestru al sportului. La Institutul de medicină, studentul Novacek, e fruntaş la învăţătură. În gazeta I.M.F. apar portretele a cinci studenţi cu calificative excelente. Printre ele — cel al baschetbalistului Novacek. În 1959, intrînd la Institutul medico-militar, Novacek se transferă la Steaua. Formaţia de baschet a militarilor nu o va mai părăsi pînă azi. Cu Folbert, Fodor, Niculescu, Nedef şi Novacek în formaţie, iar mai apoi şi cu alţi jucători, echipa Steaua a cucerit de cinci ori consecutiv titlul de campioană a ţării la baschet. În tot acest timp Novacek a continuat să fie pivotul de bază al echipei noastre naţionale.

Medicul Novacek — în 1961 a absolvit I.M.F. cu media generală 9,60 — este un om sobru, modest şi pătruns de o perseverenţă, care i-a netezit calea spre cele mai frumoase succese. În toţi aceşti zece ani, pentru care a fost sărbătorit, nu a încetat nici un moment să studieze, să se perfecţioneze în disciplina îndrăgită. De cîteva luni, baschetbalistul Novacek, medic secundar prin concurs (reuşit cu media 9,55) la Spitalul militar, a luat un al treilea start, fiind acum student în anul I la I.C.F. la cursurile fără frecvenţă.

Setea de învăţătură a lui Armand Novacek nu are limite...

G. ŞTEFĂNESCU

ÎN FOTOGRAFII:

1) PE TERENUL DE SPORT. Baschetbalistul Novacek, printr-o pătrundere spectaculoasă, conduce mingea spre coşul advers.

2) ÎN SALA DE OPERAŢIE. Medicul Novacek urmăreşte evoluţia bolnavului în timpul unei intervenţii chirurgicale.

3) UN MOMENT DE INTIMITATE. Antrenamentul s-a încheiat. Venera — medic pediatru — îndreaptă tandru cravata soţului ei, Armand Novacek.

AM ÎNVINS, DAR ASTA-I PREA PUŢIN!

— RÎNDURI DESPRE ÎNTINERIREA ECHIPEI NAŢIONALE —

Nu e în intenţia noastră de a face în rîndurile de mai jos o cronică. Vrem doar să consemnăm cîteva concluzii după primul joc internaţional de rugbi al anului: Bucureşti—Pirinei (11-10).

Pe cochetul stadion Dinamo, selecţionata Capitalei a întrecut-o la (extremă) limită pe aceea a regiunii Pirineilor. În prima confruntare internaţională din 1965 am realizat deci victoria. O victorie care, faţă de cartea de vizită a adversarului — o demnă selecţionată a unei vaste şi redutabile reţele de cluburi răspîndite în oraşele de la poalele masivului Pirineilor — se cuvine subliniată. Deşi, oarecum norocos, succesul rugbiştilor noştri este de necontestat, prin valabilitatea punctelor. Am înscris: 1 încercare prin *Ţuţuianu*, transformată de *Irimescu* şi 2 lovituri de picior căzute prin *Wusek*, faţă de 2 încercări — *Cussac* şi *Baligne*, transformate de *Casals* şi *Batut*.

Dar (există şi un *dar*), *rareori o victorie a culorilor noastre ni s-a părut atît de puţin concludentă.* S-a stabilit — şi credem o dată pentru totdeauna — că în rugbi, sport în care ne-am cîştigat un necontestat prestigiu, nu ne putem afirma decît jucînd «deschis». S-a spus, dar se pare încă insuficient, *că a sosit, în fine, momentul să construim!* Selecţionata noastră însă a bîjbîit timp de 60 de minute, a acţionat la întîmplare, fără orizont, pe principiul «dă-i înainte şi ce-o fi vom vedea!»

Cam aşa s-a jucat, de partea noastră. Francezii, în schimb, atît cît au jucat, adică o repriză — întîia — cînd au rezistat fizic, ne-au fost superiori (în partea a doua a partidei au căzut complet).

Trebuie să fim foarte lucizi, realişti, pentru a evita pe viitor surprize neplăcute. De ce s-a jucat slab? Să încercăm să desluşim.

Am prezentat, e adevărat, o formaţie întinerită, experimentală (?), fără *Moraru* — care a renunţat (din păcate) la activitatea oficială, *Demian* (accidentat), *Stănescu*, *M. Rusu*, *Iordăchescu*, *Zlătoianu*, *Chiriac*. Şi locul lor a fost ocupat de elemente tinere, de perspectivă. Foarte bine. *Dar întinerirea nu e totul. Totul e cum o facem.* Dacă o facem fără cap e — cum s-ar spune — vai de picioare! Dacă o să-l punem în continuare pe *Sandu Ionescu* (Steaua) la talonaj, cînd nici în echipa sa el nu joacă în acest post şi o să ţinem pe tuşă «oameni de meserie» — ca *Manole* (Griviţa Roşie) şi *Popescu* (Gloria) — pentru a nu-i pomeni decît pe bucureşteni, dacă nu o să jucăm cu cei mai tari pilieri (*Rădulescu* — Griviţa Roşie, de pildă), iar în linia a treia n-o să-i folosim pe *Mircea Iliescu* (Griviţa Roşie), cel mai «bătăios» şi dîrz înaintaş şi nici pe *Mircea Rusu* (Griviţa Roşie), jucător cu experienţă şi cu o forţă remarcabilă, dacă pe *Mihai Wusek* (Griviţa Roşie) o să-l punem «uvertură», cînd la el în echipă joacă doar centru sau aripă (şi joacă bine!) şi în schimb o să-l neglijăm în continuare pe tînărul *Giugiuc* (Dinamo), mijlocaşul cu cele mai frumoase perspective, care de cîţiva ani bate la porţile consacrării, dacă nu-l folosim pe *Costel Stănescu* (Griviţa Roşie), cel mai exploziv şi util mijlocaş la grămadă, deocamdată fără rival, dacă grămada nu va fi... grămadă şi treisferturile... treisferturi, vom juca aşa ca în 16 mai şi nu vom putea învinge o echipă bună! Pentru că, în concluzie, trebuie să recunoaştem, selecţia jucătorilor a fost defectuoasă şi, de fapt, nu am mai prezentat o ECHIPĂ.

Intr-o treabă serioasă improvizaţiile n-au ce căuta! Să renunţăm aşadar la ele. Şi să fim în continuare serioşi, ca în anii trecuţi. Să nu lăsăm echipa să mai joace la întîmplare.

Acţiunea de întinerire trebuie continuată, întărită. *Dar, tovarăşi antrenori ai loturilor naţionale, pricepeţi că rugbiul nu se joacă astăzi numai în Bucureşti, întoarceţi-vă privirile şi spre echipele din provincie. Mircea Chirilă* (Ştiinţa Cluj), *Radu Iftimie*, *Emil Crişan* (C.S.M.S. Iaşi), *Gheorghe Celea* şi *Marin Pompiliu* (Farul Constanţa), *Valeriu Săbău* (Ştiinţa Petroşeni), *Gh. Răşcanu*, *Cristea* şi *Vasile Ailenei* (Rulmentul Bîrlad) aşteaptă doar să le acordaţi mai multă încredere. Şi fiţi siguri că ei nu vă vor face de ruşine! Dimpotrivă. Pentru că dacă-i vorba să încercăm o întinerire a echipei naţionale, apoi s-o încercăm cum trebuie!

Am învins, dar asta-i prea puţin! Acum trebuie să sudăm o nouă şi bună echipă naţională. Cu grijă, fiindcă, să nu uităm, pe umerii ei apasă o sarcină dificilă: aceea de a duce mai departe faima balonului oval din România.

D. CALLIMACHI

Dispută aeriană pentru balon între Vasile Rusu (dreapta) şi Cester.

VICTOR MARINESCU fundaşul de mîine

Discutam adeseori, acum un an sau doi, cu **Viorel Moraru** — mai ales atunci cînd Griviţa Roşie gusta din paharul amar al înfrîngerii — şi-i spuneam: «Viorele, pierdeţi fiindcă n-aveţi «uvertură »! Oblemenco nu-mi place, fiindcă fentează pînă greşeşte, iar Climovschi — prea lent — nu e ceea ce vă trebuie. (Mă gîndeam atunci la o eventuală formulă cu Wusek sau Octav Rădulescu; dar nici eu nu eram prea convins). Ehei, de-aţi avea voi un Giugiuc, nu cred c-aţi mai pierde campionatul! La voi, la Griviţa, cheia problemei e **mijlocaşul la deschidere,** pentru că treisferturile sînt bune, dar ce folos; baloanele ajung atît de tîrziu şi defectuos...» Aşa gîndeam atunci.

Şi iată că, deodată, anul acesta, surpriză: am văzut în XV-le griviţenilor un nou «număr 10». De fapt îl ştiam mai de mult, de pe la juniori, dar pe atunci juca fundaş. **Victor Marinescu** (aşa îl cheamă), introdus la repriză în partida cu Dinamo, a jucat excelent. A recidivat apoi într-o întîlnire cu Farul şi încă în altele.

Aşa mi-a venit ideea promovării lui Victoraş pe o treaptă egală cu a lui Giugiuc, Dragomirescu–Rahtopol, Nica, Şerban, Fugigi, Nedelcu, care azi bat la porţile consacrării, predecesorii săi de la rubrica de «portrete» a revistei noastre.

★

Cine-i aşadar Victor Marinescu, fundaşul-mijlocaş la deschidere, azi titular în XV-le Griviţei Roşii şi cum a venit el în rugbi?

S-a născut în anul Eliberării, în comuna Ruşeţu, de lîngă Brăila. Dar putem spune, fără teama de a greşi, că-i bucureştean get-beget, deoarece părinţii l-au adus în Capitală pe cînd nu împlinise încă un an.

Copilăria şi-a petrecut-o prin cartierul Floreasca, bătînd mingea (mai întîi cea rotundă, fireşte), pe inevitabilele locuri virane ale... copilăriei.

La rugbi venea de pe la 6—7 ani cu unchii săi, pasionaţi rugbişti. A jucat însă mai întîi handbal la Voinţa şi fotbal la Confecţia (juniori) şi a fost chiar selecţionat de antrenorul Savu, de la Steaua, la un trial la care au luat parte peste 300 copii pe fostul stadion al C.C.A. din Bd. Ilie Pintilie. Şi era cît pe-aci să opteze pentru fotbal. Dacă nu l-ar fi văzut unchiul său, un «duşman» declarat al balonului rotund: Alexandru Penciu. «Nu ai ce căuta la fotbal — i-a spus el — tu ai să vii la rugbi, pentru că într-o zi vei fi chemat să-mi iei locul; eşti îndemînatic şi curajos. Te voi ajuta să devii fundaşul nostru „nr. 1"!» Şi, ce-i drept, cu puţină strîngere de inimă, Victoraş a renunţat la locul oferit de antrenorul Savu în garnitura de juniori a Stelei şi a preluat cu profund respect, moştenirea... bogată a unchiului.

Contact oficial cu rugbiul a luat în 1959, la 15 ani, în echipa juniorilor de la Griviţa Roşie. Bine, veţi întreba, dar de ce la Griviţa, cînd Penciu este «stelist»? Foarte simplu, fiindcă Victor mai are un unchi, tot rugbist, Traian Picu, titular pe atunci în XV-le Griviţei Roşii. «Şi unchiul «Coca» — spune azi tînărul Marinescu — a avut întotdeauna un cuvînt greu în familie. Aşadar, unchiul Sandu m-a adus la rugbi, iar unchiul Coca la Griviţa Roşie». (Deşi — mărturiseşte Victor — tare mult i-ar fi plăcut să joace alături de nea Sandu). Dar zarurile au fost aruncate...

Aici, la Griviţa, întîlneşte în perioada 1959—1962 antrenori pricepuţi: Gheorghe Pîrcălăbescu, Tudor Georgescu, Constantin Cocor, de la care învaţă cu rîvnă. Joacă în tot acest timp cu succes pe postul de fundaş în echipa de juniori, iar în 1962 Viorel Moraru îl încearcă la «A», în jocul de campionat cu Constructorul. Debutul: satisfăcător.

Urmează o perioadă de doi ani (1962—1964) în care Victor Marinescu satisface serviciul militar. El este încadrat în echipa clubului Dinamo. Dar aici atmosfera e mai «încărcată», iar cei «vechi» nu au încredere în posibilităţile tînărului griviţean, care face mult timp tuşă.

Anul trecut Victor revine la uzinele Griviţa Roşie unde capătă un post de tehnician-planificator la secţia de prelucrări mecanice. Iar noul campionat — 1965, îl găseşte îmbrăcat în culorile dragi ale XV-lui Griviţei Roşii, pe postul de mijlocaş-ofensiv.

A jucat de două ori în echipa naţională de juniori, cu Lokomotiv Leipzig (17—3, la Bucureşti) şi selecţionata Bulgariei (35—3, la Ploieşti). Nu a făcut parte din echipa de juniori a Bucureştiului care a jucat, la 16 mai, la Toulouse, cu selecţionata Pirineilor, fiindcă a depăşit vîrsta de 20 de ani.

★

Victor Marinescu nu mai are loc — după cum se vede — în echipa naţională de juniori. Ar putea însă — dezvoltîndu-şi cu răbdare şi perseverenţă calităţile tehnice şi fizice — ocupa în curînd un loc în echipa de seniori a ţării. Totul depinde acum de el. Pentru că porţile reprezentativei întinerite stau acum larg deschise în faţa tinerilor rugbişti.

D. C

Pe orice vreme

De ani de zile, la campionatele republicane ale juniorilor, de obicei pe Snagov, emblema Școlii sportive de elevi din Timișoara figurează, majoritar, pe echipamentul celor mai buni caiaciști și canoiști. Nu este o întîmplare, așa că nici vizita noastră la frumoasa lor bază nautică de pe Bega nu a fost o întîmplare.

Rareori am mai avut prilejul de a vedea un loc care să te atragă atît de mult spre sport. S-ar putea obiecta că mai sînt clădiri sau săli de sport frumoase, cu instalații ultramoderne, cu pereți «beton și sticlă» și, desigur, cu frumoase pajiști gazonate sau înflorate prin împrejurimi. Flori am găsit și pe-aici. Dar ceea ce n-am mai văzut e aspectul nemaipomenit de gospodăresc al cochetei vile pe care nici n-ai bănui-o «fabrică» de viitori performeri, de tineri vînjoși, de tinere cadre pentru loturile, pe drept aureolate, de caiac și canoe. Biroul antrenorului — să tot stai acolo, de dimineață pînă seara. De altfel, antrenorul *Victor Alexandrescu* nici nu prea e de găsit altundeva decît pe malul Begăi...

O sală de gimnastică nu prea mare, dar excepțional utilată pentru sezonul rece. Pe pereții ei, zeci, sute de exerciții desenate, toate îndreptate spre... urcarea pe podium în acest sport. Iar cînd am ieșit pe mal, lîngă pontonul de care era ancorată indispensabila «galeră», cușca pentru școala loviturii în apă, am văzut și cele două garaje de ambarcații. Punctul final al edificatoarei vizite — rastelurile, în care bărcile, multe și bune, toate excelent întreținute, demonstrau elocvent ca aici, la Ș.S.E. Timișoara, s-au pus baze solide împrospătarii «colecționarilor de medalii» din caiac și canoe.

Din păcate pentru obiectivul aparatului de fotografiat, prezența noastră n-a fost însoțită de soare. (Credem că nimeni nu s-a putut plînge anul acesta de o primăvară secetoasă...). Ba chiar am putea spune că vremea nu era deloc tentantă. Și totuși, la apelul grupelor de începători n-a lipsit nimeni. Iar acesta este primul punct din secretele succesului. Poate vă închipuiți că, fiind începători, nu aveau de făcut decît ca la vreo oră de plimbare pe Bega? Nu... Era un antrenament în toată regula, în timpul căruia mă îndoiesc că s-au găsit în bărci privitori pentru frumusețile de tot felul de pe mal.

Mi-aduc aminte că în 1963, după senzaționalul succes de la Jaice, am avut ocazia să aud întrebări mirate: *«De unde-au mai răsărit?»*. Poate că a fost și vina noastră, a celor care sîntem darnici la succes și mai puțin darnici... în alte ocazii. Dar ca să nu se mai întîmple, v-am relatat despre această vizită.

Și să știți că am vizitat «fabrica» din care au pășit în lotul republican *Adrian Pavlovici* și *Kurt Franzen*, din care a plecat (înainte de «finisajul» antrenorului emerit *N. Navasart* de la Steaua) dubla medaliată de la Tokio, *Hilde Lauer*. Zecile de titluri de campioni la juniori ne dau speranțe în alte medalii, mai tîrziu.

Și nu sînt deșarte speranțele noastre...

G. R. ȘIRIANU

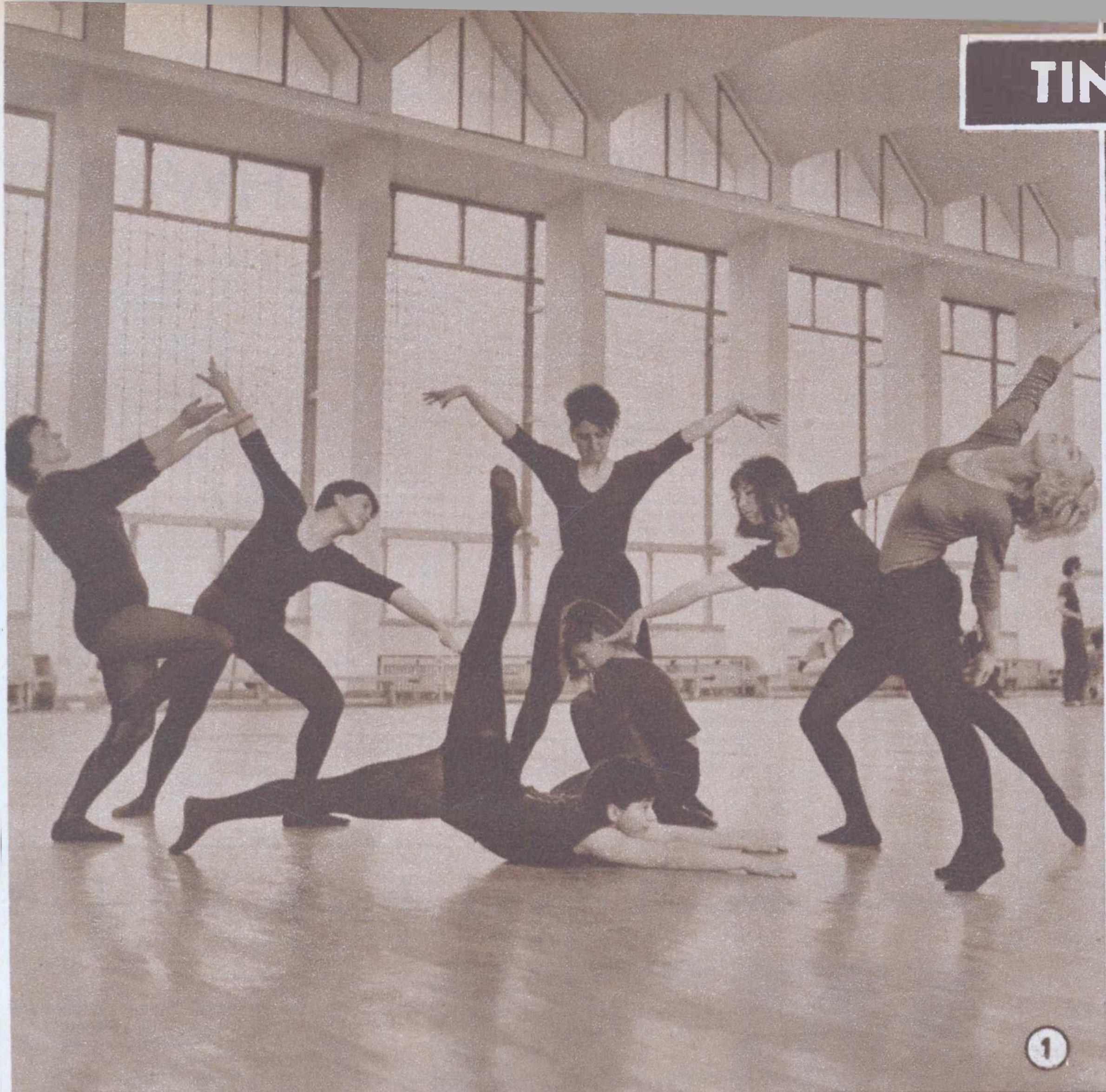
ÎN FOTOGRAFII:

Un zîmbet unanim punctează, încă din timpul apelului și comunicării sarcinilor de antrenament, discuția despre filmul de ieri. (Încruntarea și lipsa de preocupări culturale nu fac casă bună cu sportul de performanță). De la stînga spre dreapta, antrenorul Victor Alexandrescu, A. Opriș **(instructor de canoe, fost campion de juniori în canoea de 2),** G. Oppeltauer, C. Angner **(un cuplu de juniori 15—16 ani din această primăvară),** H. Hasenfratz **(instructorul grupei de caiaciști din anul I),** E. Reichardt, I. Andreescu, P. Strîmbu, V. Bucurescu, F. Bor, Gh. Fărcășan și M. Ghiocel. **Mai pe scurt, grupa anului I, în majoritate elevi la Școala medie 7.**

Și-acum, la drum. Toate drumurile duc spre Mexic... (fotografia de jos).

Foto: PAUL ROMOȘAN

TRADIȚIE, PAUZĂ NEDORITĂ ȘI SEMNE BUNE

1. Viitoarele profesoare de educație fizică din Timișoara își desăvîrșesc măiestria într-ale «artisticii». Asistenta Tamara Bompa (dreapta) se dovedește nu numai o bună demonstrantă, ci și o excelentă antrenoare.
2. Aurel Gruin repetă o dată, de două, de zece și... de mai multe ori exercițiul la paralele. Talentul trebuie dublat de muncă asiduă, de dăruire.
3. Am vrea să vedem cît mai multe profesoare ținînd ora de gimnastică la... pian. Deocamdată, le putem număra pe degete... În orice caz, rezultatele prof. Silvia Tcaciuc, de la Școala medie nr. 4 (cu program special de educație fizică) depun mărturie serioasă că ar fi bine să se lucreze cît mai mult astfel.

Sportul în general, dar în special gimnastica, atletismul și handbalul s-au bucurat întotdeauna de prețuirea timișorenilor. N-ar avea sens (și nici spațiul nu ne permite) o reamintire a gloriilor lor sportive. În ceea ce privește însă gimnastica, de care ne ocupăm în rîndurile de față, treaba n-a mers mereu bine. Marile concursuri interne ne obișnuiseră cu apariția talentelor confirmate în echipele timișorene. La un moment dat însă, pauză... Și, din păcate, se pare că n-a... «sunat» sfîrșitul ei. E adevărat, unele «nume» ale gimnasticii timișorene au plecat, pe aripile performanței. Dar nu e mai puțin adevărat că nici n-au mai răsărit altele. Să fi pierit puterea de rodire a sălilor? Nu. S-au făcut greșeli, s-au irosit forțele în discuții și certuri mărunte, comoditatea s-a «cocoțat» sus de tot, iar gimnastica a plătit... oalele sparte.

Vizita de curînd făcută ne-a adus însă mulțumire. Deși încă și acum gimnaștii de valoare republicană se numără pe degete, munca de perspectivă, dragostea cu care e depusă, condițiile bune în care și-a găsit cadrul și, mai ales, cele văzute în săli sînt de bun augur. Peste tot — în primul rînd însă în sala Banatul, la Institutul Pedagogic, la Școala medie nr. 4 cu program special de educație fizică — se muncește «la cataramă» și se pun baze solide performanței viitoare. Într-o singură după-amiază, într-o singură sală de gimnastică (și subliniem de gimnastică, pentru că — lucru rar — îi este afectată în exclusivitate) s-au perindat sute de tineri. Am urmărit performeri de valoare ca Gabriela Parizianu și Aurel Gruin; copii de 10—12 ani la care talentul abia așteaptă să izbucnească în focul întrecerii: Niculae Niță și Valentin Mărcuș (11 ani, numai note de 10 și un «sol»...); copii de 5—8 ani care te uluiesc prin număr și aptitudini: Daniela Boldea, Nona Opriș, Titi Covrig, Sorin Nicolae și Alexandru Bresteanu, alături de alte cîteva sute de talente cu rară precocitate. Iar munca de înalt nivel pedagogic și tehnic a profesorilor și antrenorilor Marin Trincă, Silvia Tcaciuc, Cornel Balița și Alexandru Cerghi, ajutați cu suflet, de performeri sau viitori profesori ca Gabriela Parizianu, Damian Oncete și Aurel Gruin, ne-a bucurat. Din nou chemăm în ajutor... spațiul nemilos: ar mai fi de citat foarte, foarte multe nume. Atît de talente, cît și de îndrumători. Ne pare rău că nici nu i-am putut vizita pe toți, dar nu se vor supăra, sperăm, dacă îi vom îngloba în amintitele semne bune. Sînt, toate, ale Timișoarei și asta trebuie să-i facă să se mîndrească!

Sora mai tînără, mai puțin vînjoasă, dar mai grațioasă a gimnasticii sportive, artistica, a găsit și ea teren fertil. Ea încheie semnele bune și e demn reprezentată, pe plan timișorean, de studentele de la Institutul pedagogic de educație fizică, cărora le călăuzește pașii «plutiți» asistenta Tamara Bompa, încă o adevărată performeră.

Cu siguranță, într-un viitor nu prea îndepărtat, sportiva și artistica Timișoarei își vor vedea încununate frunțile cu laurii rezultatelor frumoase. Succes!

PORTRET

D. Popescu

Dumitru Popescu-«Tică» este un tînăr care a pornit «în trombă», apoi a marcat o cădere — una din căderile atît de frecvente la juniorii noștri — dar care, în cele din urmă, a început să recupereze, pas cu pas. Astăzi se poate vorbi despre «Tică» Popescu ca despre un jucător în ascensiune — una din ascensiunile acelea lipsite de strălucire, dar care ne va prilejui, sîntem siguri, să vorbim despre el, după mulți ani, ca despre un jucător sobru, onest și cu un aport substanțial în echipa sa de club sau chiar în echipa națională.

•

«Tică» Popescu s-a născut la 17 martie 1943 la Pucioasa, în regiunea Ploiești. Coechipierii îl persiflează, spunînd — în glumă — că a început să joace fotbal «pe islaz», dar «Tică» Popescu se apără, afirmînd că Pucioasa este o stațiune climaterică, în care se întîlnesc toate stilurile fotbalului nostru.

Prima echipă a lui D. Popescu a fost... Progresul din Pucioasa. Primul antrenor: Emil Ionescu. A început ca inter și a promovat curînd la seniori, cu mulți ani înainte de... majoratul fotbalistic.

În anul 1959, o dată cu intrarea în facultate (Institutul de cultură fizică) a început să joace la Știința București. Timp de trei ani, cît a apărat culorile Științei, «Tică» a avut trei antrenori: Gh. Ola, N. Roșculeț și C. Simionescu.

În anul 1962, D. Popescu a făcut parte din echipa care a cîștigat turneul U.E.F.A. Apoi a urmat un intermezzo de cîteva luni la Rapid, un altul la Viitorul și, în cele din urmă, stabilirea la Progresul.

Selecționat în echipa națională în jocul cu Maroc, de la București și apoi în cel cu Spania, de la Madrid, «Tică» a intrat imediat în penumbra anonimatului, desigur și sub influența subiectivă și obiectivă a eșecului de la Madrid. Absențele tot mai lungi din echipă păreau să pună capăt unei «cariere» promițătoare. Dar «Tică» n-a demobilizat. Și-a continuat studiile (astăzi fotbalistul D. Popescu este profesor de educație fizică) și a forțat munca pe gazon, fiind, în ultima vreme, unul din factorii revenirii — relative, bineînțeles — a Progresului în acest retur.

•

Dumitru Popescu este un jucător de talent, cu frumoase aptitudini fizice. Posesor al unei tehnici destul de bune, Popescu se impune prin muncă și impetuozitate. Iată cum îl caracterizează unul din antrenorii săi, Eugen Iordache: «Tică» Popescu este unul din jucătorii de bază ai echipei noastre, dar cu toții așteptăm — pe bună dreptate — mai mult de la el. Deși masiv și tehnic, «Tică» nu are deocamdată aplombul necesar încununării acțiunilor. Lucrul pare destul de curios, pentru că «Tică» Popescu are cele mai... explozive norme de control din întregul lot al Progresului. Am convingerea că echilibrarea treptată a talentatului nostru jucător va avea drept urmare o mai mare incisivitate în acțiunile de atac. La urma urmei, jucătorii din atac, cei care încheie acțiunile, sînt destul de rari la noi. Pe terenurile noastre există destui jucători care «prelucrează» mingea în mijlocul terenului și chiar în fața careului. În schimb «oamenii de șoc» pot fi numărați pe degetele unei singure mîini. În această direcție trebuie să-și canalizeze eforturile «Tică» Popescu...»

Absolut de acord...

P.S. : Gestul nesportiv al lui D. Popescu în jocul cu Rapid i-a surprins pe toți spectatorii, care îl cunosc ca pe un jucător sobru și corect. Sîntem convinși că acest gest nu se va mai repeta.

DIALOG

HERRERA – SCHWARTZ

MILANO, 1965, MAI 27. ...ȘI VESEL MIEZUL NOPȚII BATE. PENTRU INTERNAZIONALE, DIN NOU CEA MAI BUNĂ ECHIPĂ A EUROPEI.

HERRERA: Felicitări, Elek, Sînteți mai buni decît mi-aș fi putut închipui.

SCHWARTZ: *Mulți spun că am fost mai buni chiar decît voi.*

H: Iluzie, Elek! Iar dacă ai să mai persiști în ideea asta, ai să pierzi din nou.

S: *Am jucat în zece...*

H: Cu Costa în poartă puteam să am 3—0 în minutul 50.

S: *Și totuși jocul nostru place mai mult.*

H: Valsul e mai frumos, poate, dar astăzi lumea dansează twist. Voi continuați să valsați. Noi am adoptat twistul în fotbal. Pentru că el e al zilelor noastre.

S: *Ești paradoxal, ca totdeauna. Și, bineînțeles, tot nu m-ai lămurit.*

H: Ia-te de mînă cu François Thebaud. Uitați un lucru. De la Cezar încoace, toate bătăliile se cîștigă în spatele frontului. Și spatele meu, condus de Picchi, îmi cîștigă bătăliile. Eusebio al tău, chiar dacă ar mai fi jucat două zile, tot nu mi-ar fi dat gol.

S: *V-am manevrat cum am vrut în centrul terenului.*

H: Pentru că liniile mele defensive încep la 30 de metri de poartă. Fotbalul e o bătălie în care «zona nimănui» nu mai interesează atît de mult.

S: *Tot nu înțeleg cum poți fi periculos cu trei oameni în atac.*

H: E atît de simplu. Aveți o concepție ciudată despre superioritatea numerică. Vă adunați cîte șase sau șapte în careul meu. De fapt eu asta aștept. Iar Corso și Suarez așteaptă și ei să adoarmă încă una din santinelele tale.

S: *Nu mi-a plăcut Suarez.*

H: Eram sigur. Și totuși, Suarez a fost sublim. Cînd un generalissim ca el acceptă rolul de ordonanță, antrenorul nu mai are probleme în echipă. Eusebio al tău s-ar simți, însă, jignit. Deci, mai are de învățat în fotbal și în viață...

S: *Nici măcar n-ai avut extremă stîngă.*

H: Oh, Elek, Elek. Mă mir că n-ai văzut: eu am de fapt cîteva extreme stîngi. Acela e spațiul meu de manevră. Cavem, fundașul tău dreapta a trebuit să aibă impresia că de fapt nu are adversar. Și să se ducă în tață. Și să-mi elibereze locul. În plasa asta a căzut și un alt băiat tare simpatic, la București: Popa. Și el a pornit după fluturi, înainte. Iar golul a venit chiar de pe partea lui. Văd însă că ai început să mă tragi de limbă. Mai bine să vorbim de alte cele...

S: *E greu să joci în sunet de trompete.*

H: La luptă se merge cu trompetele. Nu mă pot opune. Sînt realist. Italia e țara muzicii!

S: *Asta nu e muzică.*

H: Cupa Campionilor nu se poate cîștiga cu «Traviata». Iar astă seară, pe San Siro, trompeții noștri au cîntat mai frumos decît Benjamino Gigli.

S: *Ciudată concepție despre frumos.*

H: Uite, din cauza asta ne certăm. Pentru mine, furia lui Jair, a lui Mazzola și a lui Peiro în atac e mai frumoasă decît superbele driblinguri ale lui Simoes. Ce vrei... Pentru mine, un Alfa Romeo cu aripile strîmbate e mai frumos decît landoul lui Ludovic Soare.

S: *Cu tine, Helenio, n-o pot scoate la capăt.*

H: Meseria mea e să găsesc replici. Dacă mă bîlbîi, sînt pierdut. Dar astăzi sînt fericit. Și aș vrea să fii vesel și tu. Pentru că am jucat amîndoi fotbal-schi pe apă, și nu ne-am făcut de rîs. Eu n-am centrat niciodată cu boltă. Tu ai ieșit frumos din băltoace. Eu n-am faultat. Tu n-ai faultat. Cînd e meserie la mijloc, fotbalul se poate juca și cu tata-Noe arbitru.

S: *Spune-mi două vorbe la despărțire.*

H: Aș fi fericit să joc finala 1966 la Lisabona. Ca să nu mai avem vorbe...

S: *Diavole!*

(Acest dialog a avut loc în imaginația redactorului nostru de fotbal IOAN CHIRILĂ)

CUPA CUPELOR

West Ham United

Echipa engleză West Ham a cucerit anul acesta Cupa Cupelor, consolindu-i pe iubitorii de fotbal din Anglia pentru insuccesul lui Liverpool în Cupa campionilor. În finală, englezii au învins echipa vest-germană TSV Munchen cu 2—0. În fotografiile noastre:

Jos: **Englezii au deschis scorul. Iugoslavul Radenkovici, portar al munchenezilor, acuză din greu golul primit.**

Sus: **Pe stadionul Wembley, după victorie, West Ham United face turul de onoare, arătînd Cupa mulțimii. În fotografie, de la stînga la dreapta, Sealey, Sissons și Boyce.**

O VICTORIE FRUMOASĂ
care ar fi putut să fie răsunătoare

ROMÂNIA — CEHOSLOVACIA 1—0 ÎN PRELIMINARIILE CAMPIONATULUI MONDIAL. O victorie frumoasă şi mai ales reconfortantă. «Complexul ceh», de care părea să sufere echipa noastră, a fost învins! Să nu uităm că acum 31 de ani, la Triest, în turneul final al campionatului mondial din Italia, România a pierdut la limită, cu 1—2 (conducînd cu 1—0 chiar după pauză) un meci care trebuia cîştigat **(vezi «Bindea», pag. 10)**. Să nu uităm a doua manifestare a complexului (meciul pentru Berna 1954, cu golul lui... Birtaşu). Să nu uităm, în sfîrşit, evoluţia timorată din dubla dispută pentru Stockholm 1958. Victoria este deci prestigioasă şi reconfortantă.

Şi totuşi, dacă duminica trecută agenţiile de presă ar fi transmis lumii un rezultat de 4—0 în favoarea noastră, dreptul la stupefacţie l-ar fi avut doar cei care n-au văzut jocul.

Motivele de mulţumire sînt, desigur, destule: putere de luptă (ca niciodată), tempo susţinut (**idem**, exceptînd finalul), unele execuţii tehnice noi (trădînd tendinţa de «ajustare» la fotbalul mondial).

Şi totuşi, am scăpat prilejul unei victorii răsunătoare.

De ce?

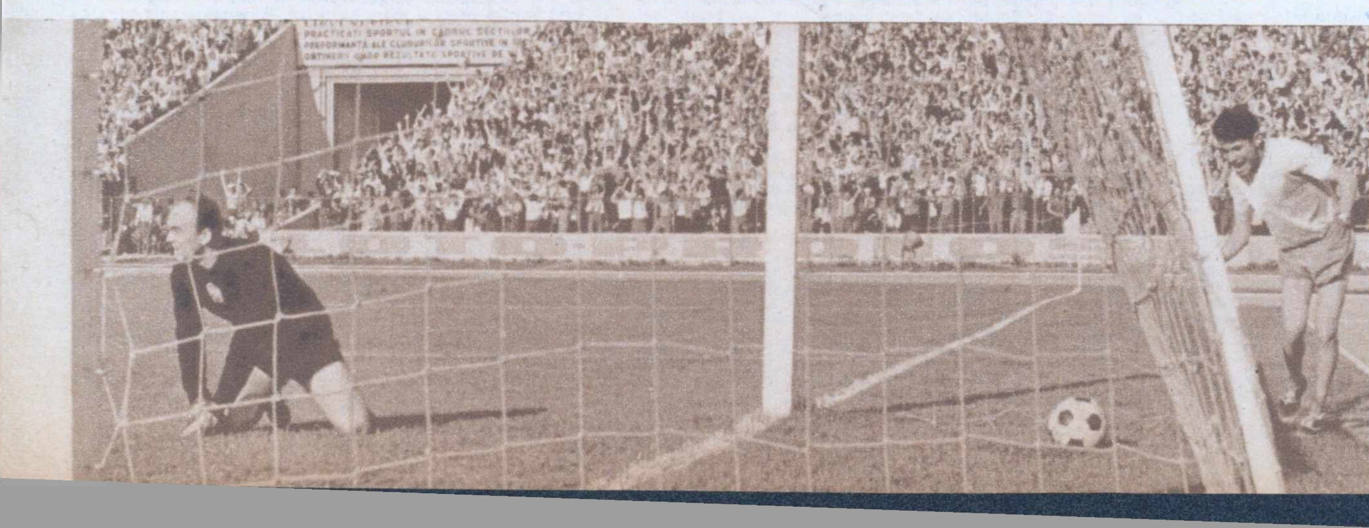
Luaţi individual, jucătorii noştri au corespuns liniei ascendente a echipei. Poate cu excepţia lui Greavu (monoton în «alunecări» şi incomodat serios de un adversar de loc teribil), a lui C. Dan (din nou superficial în joc) şi a lui Pîrcălab (faţă de ceea ce aşteptăm de la el).

Pe fondul comportării generale bune, care marchează un cert progres, apare însă din nou ineficacitatea atacului: am jucat în cupluri laterale şi nu am avut un cuplu central. Perechea Pîrcălab – Mateianu a combinat frumos, perechea Sorin Avram – Sasu a evoluat peste aşteptări, dar în centru a existat aproape întotdeauna un gol prea mare. În atac a existat deci o sudură pe sectoare, dar nu una de ansamblu. De altfel, cea mai mare ocazie dintre cele avute a fost ratată de Gergheli, care «a simţit spaţiul gol» şi a devenit — nu o dată — vîrf de atac în centru. De menţionat curajul selecţionerilor, care au renunţat la perechea Creiniceanu – Ionescu, mai spectaculoasă şi mai adulată, dar evident mai puţin incisivă şi modernă.

În încheiere, un cuvînt de laudă în plus pentru înflăcăratul Popa, veritabil maestru al întîlnirilor internaţionale şi principal factor dinamizant al echipei noastre.

CRONICAR

În fotografii, PAUL ROMOŞAN oferă cititorilor revistei noastre o scurtă «kinogramă» a golului victoriei.

BINDEA „REACTORUL" RIPENSIEI (IV)

Primele trei capitole ale povestirii noastre, care cuprind momente din viata lui Silviu Bindea, unul din cei mai buni fotbaliști români ai celui de-al patrulea deceniu, au evocat copilăria petrecută la Cluj, primii pași in fotbal, prima echipă cu.. tricou și ghete: «Victoria» din Cluj, debutul la «seniorii» Victoriei, intîlnirea cu Sepi si promovarea lui Silviu in selecționata Clujului. Capitolul III povestește despre transferarea lui Bindea la Ripensia, despre turneele peste hotare și se incheie cu «marea suită» a Balcaniadei din 1933, in care Bindea a avut o contributie hotăritoare.

BUCUREȘTI 1938. Ferencvaros—Ripensia 5—4 in Cupa Europei Centrale. Bindea, care a inscris toate cele 4 goluri, in duel cu Tatrai.

«CA ATUNCI, LA CLUJ..»

E vară. O scurtă vacanță acasă, la Cluj. **«Bun găsit, dragul meu Someș! Ești supărat? Hai, fii serios! Pe lîngă tine, frumosule, Bega e o bunicuță. Dar fără ea n-aș fi văzut cum se varsă Ronul in Mediterana. Servus, flăcăule!»**

Vacanța a fost scurtă, poveștile destule, iar regretele la despărțire — cele mai multe.

La 27 august 1933, la București, Binduț e din nou la datorie. Ripensia bate pe Ferencvaros cu 2—1. FERENCVAROS! — cea mai bună echipă maghiară a vremii. Un fel de Honved cu 20 de ani mai bătrîn. Acel Ferencvaros care, ca și Honved, a dat mereu cîte 7—8 jucători «naționalei»: Hada, Koranyi, Sarosi, Toldi, Kemeny, Biro, Takacs II.

Cu primii cinci Binduț se va intîlni peste cinci ani, în împrejurări... Dar mai bine să nu anticipăm.

Deocamdată ne aflăm la București, în după-amiaza zilei de 24 septembrie 1933... România înfruntă Ungaria (echipa olimpică)... În poartă, din nou Hada, unul din cei pe care îi va intîlni peste cinci ani...

Pentru Bindea, astăzi e o zi mare. E pentru prima oară că joacă cu Sepi în echipa națională. El extremă, Sepi — centru. Ca atunci, la Cluj, în jocul cu Oradea.

Ghiță Ciolac, amabil și poet, ca întotdeauna, a acceptat «să intre la mijloc», între cei doi prieteni...

Jocul e gata să înceapă. Bindea privește înapoi, spre poarta sa. «Fachirul» e la locul lui. Asta e bine. Și soba de teracotă... Albu. Și asta e bine. Atunci, într-adevăr, putem să-ncepem.

Minutul 8. Gol! Sepi!! «Ca atunci, la Cluj»...

Minutul 32. Cursa! Execută Bindea. Centrare rapidă, în mare viteză. Sepi! Gol!! 2—0. «Ca atunci, la Cluj».

Pînă la pauză, Keskey reduce scorul, dar imediat după reluare Sepi izbutește «hat-trick»-ul*) tot cu concursul lui Bindea.

Cu 13 minute înainte de sfîrșit, Bindea înscrie al patrulea gol, ca să cinstească întrutotul amintirea clujeană, dar peste alte șase minute, cînd el, Bindea, ar fi vrut ca scorul jubiliar să se păstreze **in memoriam**, Sepi mai găsește un păianjen în plasa scuturată a lui Hada și scorul devine 5—1. Ghiță Ciolac, poetul, dușman de moarte al monotoniei, îl pasase lui Sepi, ca să strice... simetria.

«MULȚUMIM DE ATENȚIE, DOMNILOR»!

29 aprilie 1934... La București, pe stadionul ONEF, România întîlnește în preliminariile campionatului mondial una din cele mai mari echipe ale Iugoslaviei: Glaser—Lukici, Beloșevici—Lechner, Gayer, Arsenievici—Glișovici, Vuiadinovici, Marianovici, Kragici, Kokotovici.

... Mai sînt cîteva ore pînă la meci. Bindea citește «Gazeta Sporturilor» de ieri. Simte o căldură în tot corpul. Își găsește numele în avancronică: **«Bindea (de 7 ori internațional) este una din speranțele noastre. Dotat cu o viteză amețitoare, impulsiv, continuu peste apărarea adversă, dacă va fi bine utilizat de Covaci, e imposibil să nu producă un rezultat concret».**

Silviu aruncă ziarul. Căldura aceea plăcută a pierit ca visul: **«... imposibil să nu producă un rezultat concret».**

Și, totuși, reia ziarul. Ziarul îl destinde. **«60 de lei peluza? Cam pipărat, domnilor!»** — reflectează Binduț cu glas tare... Apoi trece la cronica externă: **«Cît? Austria—Bulgaria 6—1 la Viena! ... Noi le-am dat șapte la zero anul trecut... Ia să văd echipa bulgară... Aceeași... În schimb Wunderteam-ul — cel mai prima... Cu Platzer, cu Sesta, cu Sindelar, cu Bican... Bravo Austria! Bravissimo România! Mușcă-ți limba, nebunule!... Ia mai bine să văd cine-i arbitru... Oooooh! Asta-i fain... Langenus... Casație! A arbitrat finala mondială de la Montevideo...»**

Silviu simte din nou toropeala marii așteptări... Aruncă ziarul pe noptieră. Încearcă să stea cu ochii închiși. Dar nu mai are astîmpăr. Se ridică din nou din pat. Și din nou îl atrage cercul de lumină proiectat pe ziar. Zărește fotografia lui Glaser. Iar în dreapta — cîteva rînduri care îi urcă din nou sîngele la cap: **«Corespondentul nostru din Belgrad ne anunță că tot jocul va fi concentrat spre anihilarea aripilor Bindea și Dobay».**

«Mulțumim de atenție, domnilor!»

... Silviu se uită la ceas. E douăsprezece și jumătate. Pentru el, meciul România—Iugoslavia a început.

Din camera de alături aude vocea lui «Vasi» Deheleanu, unul din cei șapte ripensiști ai echipei: **«Hai, Silviule, la masă. Ne așteaptă... Bebi**)** a și ajuns la felul trei... Ai auzit? Nu mai sînt bilete...»**

«DIAMANTUL NEGRU» ȘI.. SCAFANDRII

Timișoara, 1965... Acasă, la Silviu Bindea. «Reactorul» Ripensiei primește, supus, fularul pe care i-l oferă soția sa — soba nu s-a încălzit încă — și caută prin ziare cronica meciului cu Iugoslavia. Îl ajut. Podeaua e pardosită cu ziare. Călcăm pe amintiri, cu o grijă de arheologi...

Iată și ziarul... «Gazeta Sporturilor» de luni 30 aprilie. Titlu imens, pe șapte coloane: **«O MARE VICTORIE! ROMÂNIA A ÎNVINS PENTRU A ȘASEA OARĂ IUGOSLAVIA. UN MECI DISPUTAT PÎNĂ LA ULTIMA CLIPĂ».**

Jos, în dreapta, versuri de bucurie cu titlul «La Roma!» în strofa a opta, printre eroi, Binduț:

«Bindea trage ca din pușcă/ Moravetz ca din pistol,/ Dobay trage după dînsul/ Șapte sîrbi, și trage-un gol.

Dobay, «calul», înscrisese, după un lung galop, golul al doilea, al victoriei (scor final 2—1). Așa s-a calificat România pentru turneul final al campionatului mondial din Italia (1934). Titlul versurilor — «La Roma!» — cînta marea expediție.

... Bindea privește cu nostalgie ziarul victoriei. Jos, tot în prima pagină, pe trei coloane, echipa României înainte de meci, El, Binduț, ca întotdeauna, între protectorii săi: «fachirul» Cotormani în dreapta și «soba de teracotă» în stînga...

Călcăm din nou pe amintiri... **«Meciul de box Aurel Toma —Jackie Brown se va disputa la Manchester...» «Elevul Ionescu-Crum de la Liceul Andrei Șaguna din Brașov a sărit 7,00 m la lungime!»... «23 mai 1934: O nouă speranță pentru cursele de fond. Grănicerul Dinu Cristea a doborît recordul național pe 3 000 m: 9,18...»**

Deodată Bindea se oprește, pune piciorul pe un titlu lung de cronică, de parcă s-ar teme ca ziarul să nu dispară și mă îndeamnă, arătînd cu degetul: **«Citește!»** Mă supun:

«Iugoslavia a izbutit o performanță excelentă, învingînd Brazilia cu 8—4».

«Destul!» — mă oprește Binduț. **«Acum uită-te la dată!»**

Mă uit: 6 iunie 1934...

«Reactorul» la piciorul, ridică ziarul și-l împăturește: **«Între ziua în care noi am eliminat Iugoslavia din campionatul mondial și acest 8—4 asupra Braziliei s-au scurs vreo treizeci și ceva de zile. În treacăt fie spus, linia de atac braziliană era condusă de Leonidas, un fel de Pele de acum 30 de ani, cu singura diferență că în timp ce Pele e «perla neagră», Leonidas era..«diamantul negru». Îți amintesc toate acestea pentru că am citit în revista ce cu onoare combați niște rînduri în care «Ripensia mea» era tratată cam de sus de către un vechi dribler pe hîrtie. Cînd am citit, am văzut negru. Și imediat m-a ars dorința de a-l avea fundaș pe partea mea. Dar m-am potolit imediat. Și am rîs. Așa ceva nu era cu putință. Omul nu jucase niciodată fotbal. Și iar am rîs. Și mi-am zis că dacă încerci să ții predici fotbaliștilor fără să fi jucat fotbal, e ca și cum i-ai explica scafandrului cum e pe fundul mării...**

SISTEMUL DE APRINDERE

20 mai 1934... Peste o săptămînă echipa de fotbal a României joacă, la Triest, un meci decisiv cu echipa Cehoslovaciei în campionatul mondial. Totul pare să fie în perfectă ordine. Jucătorii noștri sînt cantonați la Sistiana, pe malul Adriaticei, în hotelul «Alberg de Porto».

Și totuși, nu e chiar totul în ordine: piciorul drept al lui Bindea e nerestabilit.

La început nu i se acordă prea mare atenție. Curînd însă îngrijorarea crește. Pentru că Bindea nu e oricine. Cu 30 de ani înainte ca Ghiță Albu să fi lansat expresia «reactorul» Ripensiei, toți își dădeau seama că Binduț e un întreg «sistem de aprindere». Și pentru că Bindea nu e oricine, ziarele vuiesc: **«La Sistiana Bindea nu a părăsit patul pînă aseară!»** (Notați: mai sînt doar patru zile pînă la joc). **«Echipa României a făcut ieri antrenament de canotaj pe mare și gimnastică pe teren, FARA BINDEA». «Pînă ieri piciorul lui Bindea a fost masat în fiecare zi».**

Totul pare să se învîrtească în jurul gleznei lui Bindea. Iată însă că, după atîtea vești sumbre, «Sportul zilnic» apare cu un titlu mai optimist: **«E probabil că Bindea va fi utilizat în matchul România—Cehoslovacia».** Dar această veste optimistă este anulată imediat de știrea că Beke a fost chemat telefonic pentru ca să-l înlocuiască.

Orele fug. Zilele fug. A plecat și excursia. Meciul e așteptat cu înfrigurare. Toată lumea vorbește. Ziarele solicită părerea inginerului Balaci, conducătorul Ripensiei, care sugerează trecerea lui Dobay pe dreapta: **«Înainte de a juca extrem stînga, Dobay a jucat pe dreapta, la «Banatul».**

La Sistiana, însă, totul se adună pentru împlinirea marii greșeli. Beke a sosit, dar — din păcate — nu va putea juca. Nu fusese trecut pe tabel. Atunci de ce a fost adus?

În mijlocul confuziei generale, un singur gînd: **«Bindea trebuie adus pe teren cu orice preț».** Dar Bindea nu e nici pe departe restabilit. În «Sportul zilnic» apare și o caricatură: Bindea, bandajat, e asistat de un «federal» care folosește replica strutului: **«Cine a spus că Bindea e indisponibil?»**

Și Bindea a jucat.

Dobay a deschis scorul în minutul 10 și cehii s-au apărat din greu pînă la pauză. În minutul 44, Bindea, ajuns la trei metri de poartă, după o cursă în care s-a schimonosit de durere, își dă seama că glezna nu-i mai servește la nimic și ratează cea mai mare ocazie din viața sa. La reluare, după cum povestește și Albu, au venit golurile acelea ireale, cu... boltă, și victoria cehoslovacilor, cînd nu se mai aștepta nimeni: 1—2.

... **Timișoara, 29 mai, ora 12,24.** Simplonul de Triest readuce în țară echipa națională care a trecut pe lîngă o mare victorie. Un public numeros aplaudă. Poate că a auzit la radio declarația făcută presei de către Jules Rimet, prezent la joc: **«Performanța României în fața Cehoslovaciei a fost pentru mine o mare surpriză. Resursele sale tehnice arată că România are un fotbal cultivat. A lipsit foarte puțin pentru ca echipa românească să învingă».**

Coboară Beke: **«Am asistat la un meci frumos. Noi trebuia să învingem la 2—3 puncte diferență».**

Coboară Bindea. Șchiopătînd. Îl doare glezna. Îl doare sufletul. Ceva s-a rupt în minutul 44. Și Binduț ia drumul sanatoriului.

Coboară antrenorul echipei noastre, Uridil: **«Am avut o mare neșansă. Trebuia să cîștigăm neapărat. Bindea, fiind bolnav, nu trebuia să joace. Împotriva introducerii lui în echipă am fost tot timpul, dar n-am fost ascultat. Cu un Bindea sănătos, aveam victoria în mînă».**

După douăzeci de ani, la Berna, echipa Ungariei avea să piardă tot datorită unui rănit adus pe teren.

Ambelor echipe le-a lipsit «sistemul de aprindere».

(Urmare în numărul viitor)

IOAN CHIRILĂ

*) «hat-trick» — expresie englezească pentru situațiile în care un fotbalist marchează trei goluri într-un meci.

**) Bebi — pronumele diminutiv al «fachirului» Cotormani.

FOTBALUL—
MAREA ATRACŢIE A SECOLULUI XX

După o sută de ani de tumultuoasă existenţă, fotbalul îşi continuă marşul triumfal pe toate cele cinci continente, în ciuda previziunilor sumbre ale scepticilor, care invocă apariţia «betoanelor», a «lacătelor» şi a... televiziunii.

Deşi televiziunea este o realitate obiectivă, se constată pretutindeni că marea miză şi calitatea autentică umplu stadioanele. La Milano şi Buenos Aires, la Londra şi la Bucureşti, publicul «vine» pentru a oficia în cea mai frecventată catedrală a secolului nostru — stadionul de fotbal.

Mai mult ca oricînd, fotbalul a ajuns o paşiune a maselor, care-şi susţin cu înflăcărare echipele şi «idolii». La Belgrad, Steaua Roşie conta pe o medie de 15 000 de spectatori. A fost suficient, însă, să reintre Sekularaţ, pentru ca leitmotivul biletului în plus şi... caii miliţiei să apară în faţa stadionului.

Fotbalul, marea atracţie a secolului XX, îşi continuă astfel marşul triumfal.

Independiente — Boca Juniors, derbiul argentinian al pasiunilor. Cele două imagini pe care vi le prezentăm ilustrează din plin tensiunea în care se desfăşoară fotbalul argentinian. În fotografia de sus: Silveiro (căpitanul lui Boca) încearcă să-l tempereze pe coechipierul său Alfredo Rojas, evident nemulţumit de decizia arbitrului, care l-a eliminat din joc. În fotografia de jos, poliţia a atacat cu gaze lacrimogene, dar publicul rezistă.

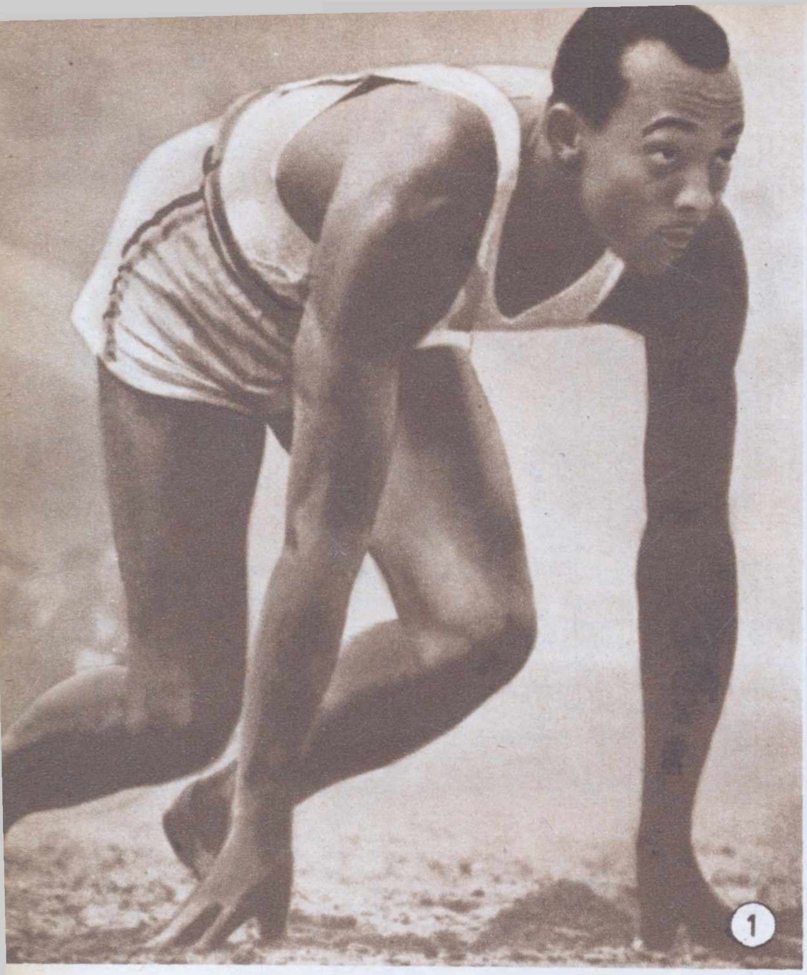

În fotografia de sus, o imagine prea puţin... britanică. Cînd e vorba de fotbal, englezul renunţă la pondere şi etichetă. Echipa Liverpool, care a cîştigat Cupa Angliei, străbate victorioasă străzile oraşului, în aclamaţiile suporterilor. Suporterii au fost... 250 000, iar răniţii acestei înfocate primiri... 600. În fotografia de jos, o bună parte din cei 250 000 au umplut pînă la refuz tribunele stadionului din Liverpool pentru a-şi încuraja echipa în meciul cu Internazionale. Victoria at home a fost obţinută (3—1), dar «marile speranţe» ale englezilor au fost spulberate peste o săptămînă, la Milano, cînd cei 5 000 de turişti din Liverpool au trăit amărăciunea eliminării.

Şi încă un exemplu de pasiune neconsumată. Finala Cupei Gre
(AEK — Ethnikos 3—1) a semănat mult cu o partidă de polo pe a
datorită ploii torenţiale, dar o bună parte din public a rezistat cu suc
Să recunoaştem că e o performanţă frumoasă pentru spectatorii o
nuiţi cu cerul albastru al Atenei.

VA VEDEA MEXICUL SPRINTERI DE 9,9 PE 100?

53 de ani pentru 6 zecimi de secunde

Într-adevăr, mai bine de jumătate de secol pentru o infimă jumătate de secundă, pe care numai cronometrul a înregistrat-o și cu care atleții se luptă continuu. 53 de ani, în care sprinteri de pe toate continentele au pus în joc tot talentul, pregătirea și măestria lor, pentru a coborî sub granița, aparent intangibilă — pînă nu de mult — a celor 10 secunde.

Această probă, care te ridică în picioare la fiecare desfășurare și care te încîntă prin explozia de nerv și vitalitate spontan declanșate, reprezintă întotdeauna unul dintre cele mai așteptate momente din cadrul reuniunilor atletice.

Istoria modernă a clasicei probe de 100 m poate fi începută de la descoperirea startului de jos. Din ultimele cercetări efectuate în acest domeniu, această noutate tehnică, care a revoluționat întreaga evoluție ulterioară a sprintului mondial, a fost aplicată pentru prima dată în anul 1884 de către un oarecare *Bob Mc Donald*. Prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne prilejuiește o strălucită confirmare a acestei «inovații» prin faptul că — spre surprinderea zecilor de mii de spectatori din tribunele stadionului de marmură Averoff de la Atena — singurul care a plecat din această poziție «incomodă» a fost americanul *Thomas Burke*, care a si cîștigat în 12.0 sec.

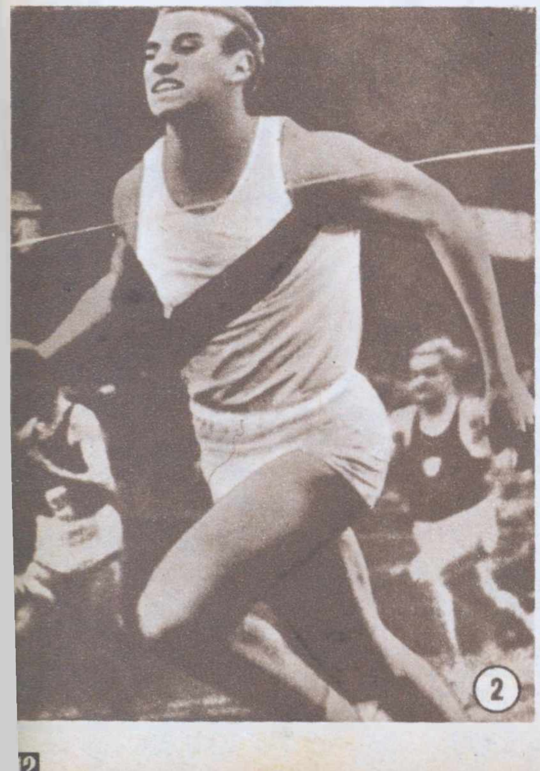
Evoluția ulterioară a probei este furtunoasă, cu progrese substanțiale. Primul recordman mondial oficial a fost însă *Donald Lippincol* (SUA) cu 10,6, realizați la Stockholm la 6 iulie 1912. Paradoxal, deși a reușit această performanța chiar in cadrul Jocurilor Olimpice, desfășurate în acest oraș, totuși, în finala probei el a trebuit să se mulțumească numai cu locul III, învingătorul, *Ralph Craig* (SUA), realizînd 10,8. De atunci și pînă azi, 33 sprinteri și-au înscris numele pe tabelul recordurilor mondiale ale probei de 100 m. Dintre aceștia, cîțiva merită o atenție specială. Primul care realizează 10.4 este *Charles Paddock* (SUA) în 1921, despre care ne-a rămas interesanta informație că «plonja» în apropierea liniei de sosire. Acest rezultat a fost egalat de «piticul» *Eddie Tolan* (1,58 înălțime), care avea o frecvență excepțională. Ulterior *Tolan* a reușit și 10,3. Cel dintîi 10,3 este realizat în anul 1930 de canadianul *Percy Williams* — de altfel și campion olimpic al probei în 1928 la Amsterdam. Șase ani mai tîrziu, apare numele marelui *Jesse Owens*, pe care anchetele specialiștilor mondiali îl consideră și azi drept cel mai bun atlet al tuturor timpurilor. Această îmbinare de talent, calități și muncă a reușit cele mai senzaționale rezultate, neegalate încă: 4 titluri olimpice în 1936 la Berlin, 5 recorduri mondiale doborîte într-o singură zi, 6 recorduri mondiale, dintre care cel de la săritura în lungime a rezistat nu mai puțin de 25 ani! Cele mai bune performanțe ale sale: 10,2 la 100 m, 20,3 la 200 în linie dreaptă și 20,7 în turnantă, 8,134 la săritura în lungime, 22,6 la 200 m garduri, component al ștafetei de 39,8 — record doborît abia după 20 de ani. Aceste rezultate reprezintă și astăzi o valoare deosebită, cu care nu mai departe decît la Tokio s-ar fi putut clasa în primele 6 locuri, iar la lungime chiar pe locul 1!

Recordul lui *Owens*, egalat de alți 7 sprinteri, printre care de unii *(Moroow* și *Murchinson)* chiar de mai multe ori, a rezistat 20 de ani. La 3 august 1956, *Willie Williams* — o veche cunoștință a noastră de la «internaționale» — reușește pentru prima oară 10,1 în mod oficial. A doua zi, *Murchinson*, și puțin mai tîrziu *King*, îl egalează de două ori. Se poate întreba cineva de ce Williams are primul 10,1 oficial. Iată de ce: 10,1 s-a realizat și mai înainte. Astfel, în 1912, germanul *Emil Ketterer*, în vîrstă de 29 de ani, realizează la Praga 10,1. Rezultatul nu a fost însă omologat, întrucît a fost obținut pe o pistă cu înclinație mai mare decît cea permisă de regulament. În 1950, la Guayaquil, panamezul *Lloyd la Beach* realizează și el 10,1, de data aceasta în condiții perfect regulamentare. Și totuși, rezultatul nu reprezintă un record mondial, deoarece procesele verbale nu au fost înaintate spre omologare la IAAF.

În 1959, *Ray Norton* (SUA) egalează recordul lui Williams.

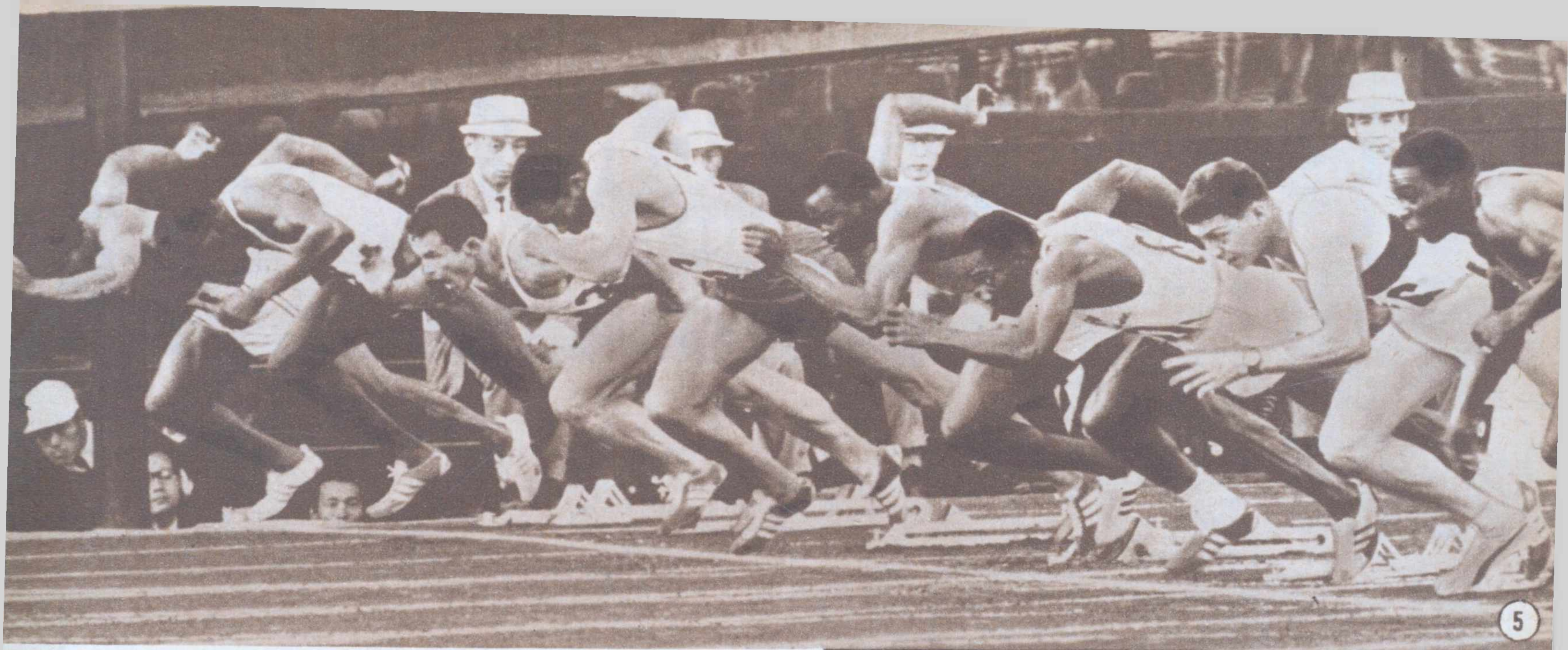
Și iată-ne în ziua de 21 iunie 1960, zi în care agențiile de presă anunță că la Zurich germanul *Armin Hary* a reușit pentru prima oară 10,0! Recordul său a fost pus la îndoială de mulți, deși *Hary* realizase între timp, în diferite concursuri, de 9 ori 10,2. E interesant de arătat că *Hary* a mai alergat odată 10,0, dar pista a fost mai înclinată și, ca urmare, rezultatul nu a fost omologat. Jocurile Olimpice de la Roma au convins și pe cei mai sceptici deoarece *Hary* a cîștigat proba cu 10,2, învingînd toată elita sprintului mondial și în primul rînd pe cei din SUA, a căror coaliție din finală — *Sime*, *Norton*, *Budd*, toți trei cu recorduri personale de 10,1, nu a servit la nimic în fața exploziei de start și a alergării decontractate pe care a demonstrat-o *Hary*. La 15 iulie, alt *Harry*, dar de data aceasta *Jerome*, de origine canadiană, egalează recordul de 10,0. *Jerome* nu și-a putut disputa mult așteptatul duel cu *Armin Hary*, la Roma, deoarece a clacat în serii.

Pînă în 1964 recordul nu mai suferă egalări, dar este de remarcat în acești ani o apropiere și o creștere accentuată a numărului de atleți cu rezultate de 10,2, 10.3 si 10,4.

5

	al 10-lea	al 20-lea	al 50-lea	al 100-lea	
1954	10,5	10,5	10,6	10,7	10,7 al 170-lea
1956	10,3	10,4	10,5	10,6	10,6 al 178-lea
1958	10,3	10,4	10,4	10,5	
1960	10,2	10,3	10,4	10,4	
1962	10,2	10,3	10,4	10,5	10,5 al 175-lea
1964	10,2	10,2	10,3	10,4	10,5 al 200-lea

Iată citeva date care arată progresul acestei probe din ultimii ani:

Mirajul olimpic 1964 a dus la intensificarea intr-un ritm nemaiintîlnit pînă atunci a pregătirilor. Sprintul nu a rămas mai prejos. La 15 august, din Venezuela se anunță că un tînăr, *Horacio Esteves*, a egalat recordul lui *Hary*. Dar nu el este numărul 1 în sprintul mondial. În 1963 se remarcă un alt tînăr de 21 ani, *Robert Hayes* (SUA) cu un gabarit de aruncător (1,83 m — și 86 kg) care realizează pe 100 yarzi (91,44 m) 9,1 ceea ce echivalează cu cel puțin 10,0 pe 100 m. El nu se dezminte nici în 1964, cîștigînd de o manieră categorică toate cursele la care participă, ba mai mult, datorită puterii deosebite pe care o dezvoltă în alergarea lansată, salvează de cîteva ori echipa de ștafetă a țării sale de la înfrîngere, remontînd handicapuri de necrezut (în meciul cu RFG 4 m la un sprinter de 10,3, iar în finala olimpică 2 m și mai aduce 3 m avans). La Tokio, *Hayes* dă un recital strălucit al valorii sale, cîștigînd de o manieră categorică și egalînd recordul de 10,0. Ba nu, *Hayes* a realizat de fapt 9,87 după cronometrele manuale, dar deoarece cronometrajul a fost electric, timpul oficial a fost cel de pe cronometrul electric. În semifinale realizase tot 9,9, dar cu vînt de peste 2 m/sec. din spate. Tot în 1964 *Robert Lasater* (SUA) realizează și el 9,9, însă tot cu vînt din spate.

CE SE AȘTEAPTĂ ÎN 1965?

Din păcate, «omul rachetă» — cum a fost denumit, pe drept cuvînt, *Hayes* — a trecut la profesionism, mergînd astfel pe urmele marelui său predecesor *Owens*. Cu el, în concursurile acestui an problema învingătorului celor 10 sec. ar fi fost aproape rezolvată. Dar așa, lupta se deschide iar. Cine sînt cei vizați? În primul rînd secunzii săi de la Tokio: *Enrique Figuerola* (Cuba) — 27 ani — 1,75 m — 67 kg de o constanță deosebită la 10,1 și 10,2 și *Harry Jerome* (Canada) — 25 ani, 1,80 m — 80 kg, 10,1, și de cîteva ori 10,2 în 1964 — corecordman în 1960 cu 10,0. Apoi urmează un grup format din *Hideo Iijima* (Japonia) — 21 ani — 1,75 m — 75 kg — 10,1, *Edwin Roberts* (Trinidad-Tobago) — 24 ani, 1,73 m — 72 kg, 10,1, *Trenton Jackson* (SUA) — 23 ani — 1,83 m — 80 kg — 10,1, *Richard Stebbins* (SUA) — 20 ani, 1,80 m, 68 kg — 10,2 și *Horacio Esteves* (Venezuela) — 24 ani, 1,75 m, 70 kg — 10,0.

Cu ce se prezintă Europa în această luptă? Pînă acum nu se întrevede nici un sprinter de valoarea lui *Hary*, *Futterer*, *Germar*, *Berruti*, deși cîțiva au realizat 10,2 în 1964. Cei care se pot apropia de primele valori mondiale sînt, printre alții, *Marian Dudziak* (Polonia) — 24 ani, 1,83 m, 80 kg — 10,2, *Wieslaw Maniak* (Polonia) — primul clasat dintre europeni la Tokio: 10,2 cu vînt, 27 ani, 1,70 m, 74 kg, *Claude Piquemal* (Franța) — 26 ani — 1,74 m, 65 kg — 10,2, *Heinz Schumann* și *Fritz Obersiebrasse* (ambii din RFG) — 10,2 în 1964.

Anul 1965 a început pentru sprintul mondial sub bune auspicii. *Figuerola* a și realizat 10,2, iar din Madagascar se anunță că un tînăr de 22 ani, *Jean Ravelomanantsoa* a realizat la un concurs 10,1, iar la altul — 10,2. Americanii, rămași oarecum descoperiți prin plecarea lui *Hayes*, se pare că ar fi descoperit pe înlocuitorul lui. El se numește *Tommy Smith*, și a realizat deja 20,0, record mondial egalat pe 200 m în linie dreaptă, 20,5 pe 200 m cu turnantă, și 9,3 pe 100 yarzi-aproximativ 10,1 pe 100 m. Și concursurile abia încep...

DAR NOI?

În 1927, la Timișoara, *Ludovic Peter* realizază un rezultat de valoare mondială — 10,6. A fost primul mare sprinter român și primul care a participat la Olimpiadă, în 1928, într-o probă de sprint. În 1946 se impune *Ion Moina*, care cu 10,4 realizează cel mai bun rezultat european al anului. În 1948 egalează această performanță, iar la Praga, în cadrul unui concurs internațional, îl conduce 60 m pe *Ewell* — care se întoarce cu medalia de argint de la Jocurile Olimpice de la Londra, dar clachează. Acest record a fost intangibil, deși am fost foarte aproape de el *(Lupșa, Wiesenmayer)* și am avut tineri cu perspectivă de a-l doborî: *Măgdaș*, *Ștein*, *Kincses*.

În 1946 reușim pentru prima oară să egalăm acest record și nu cu unul, ci cu doi atleți: *Gheorghe Zamfirescu* — 22 ani, 1,76 m, 64 kg, de 3 ori și *Alexandru Tudorașcu* — 26 ani, 1,70 m, 70 kg, o dată. În plus, tînărul *Petre Ciobanu*, 17 ani, 1,82 m, 76 kg realizează cu 10,5 una din cele mai bune performanțe din lume la juniori. Aceștia 3 sînt principalii așteptați de cronometre la un 10,3 în 1965. Ceilalți *(Stamatescu*, *Popescu*, *Isbășescu*, *Moldoveanu*, *Porojan*, *Iordan*, *Comșa)*, precum și cîțiva juniori — *Grigorescu*, *Dinculescu*, *Tobias*, *Levonian* etc. — au și ei perspectiva realizării unor rezultate superioare în acest an.

Sîntem însă deocamdată departe de posibilitatea de a ne clasa în mod onorabil într-o finală a Jocurilor Olimpice sau a Campionatelor europene cu rezultatele actuale. Dar trebuie păstrată speranța succesului, pe baza muncii pe care sprinterii o desfășoară în ultimul timp, a calității și posibilităților pe care le au, a condițiilor create.

Pe lîngă aceasta, trebuie lucrat și în direcția îmbunătățirii calității pistelor, fără de care, ori cît de bine pregătit ar fi un alergător, el nu ar putea realiza rezultatul optim. Și aici ultima inovație tehnică — pista de bitum — trebuie să constituie obiectul unei imediate treceri la experiment practic. Dacă prăjina de fibră a revoluționat performanțele în proba respectivă tot așa pista de bitum le va revoluționa pe cele de la alergări. De asemenea, cronometrajul, de a cărui exactitate depinde rezultatul însuși. În aceste privințe nu putem rămîne în urma tehnicii mondiale. Tokio ne obligă.

ÎN LOC DE CONCLUZIE

După această scurtă incursiune în evoluția sprintului mondial, nu ne rămîne decît să răspundem la întrebarea din titlu. Credem că cel mai bun răspuns este cel pe care l-a dat cu cîțiva ani în urmă chiar deținătorul recordului nostru — ION MOINA: *«Se va putea alerga 9,9 cînd se va găsi un alergător înalt de circa 1,85 m, cu o greutate de peste 75 kg, cu o frecvență excepțională, și cu un fuleu de 2,40 m»*.

Din datele prezentate se pare că există asemenea sprinteri. Și nu este exclus ca să nu fie nevoie să așteptăm pînă la viitoarea Olimpiadă. Formidabilul 9,9 poate fi atins chiar mai curînd.

NICOLAE MĂRĂȘESCU

1. Jesse Owens, atletul-minune, realizatorul unui excepțional 10,2 acum 30 de ani, cînd — așa cum arată și fotografia — nu existau nici block-starturi.

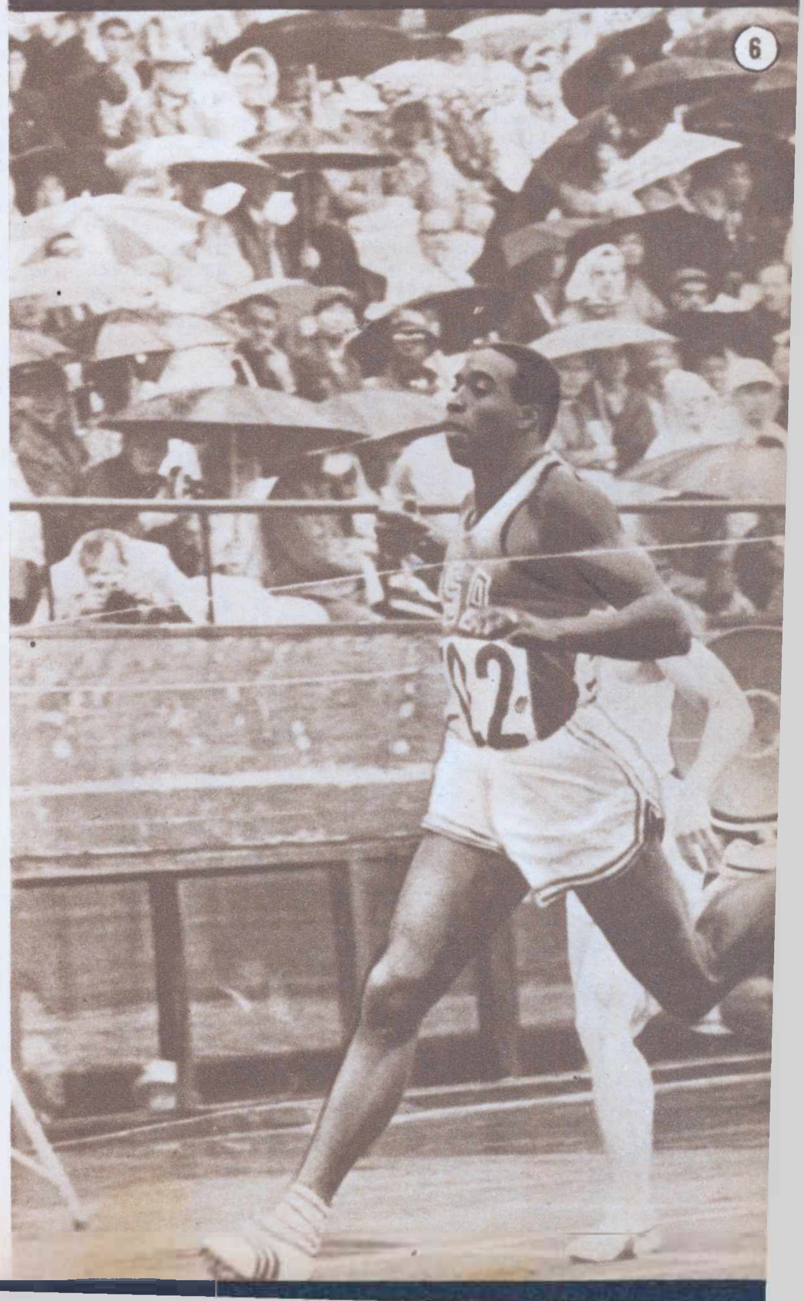
2. Armin Harry, primul 10 secunde «curat», atletul cu plecarea neverosimil de rapidă.

3. Enrique Figuerola (Cuba), unul din cei mai constanți sprinteri din ultimii ani: 10.1!

4. Edwin Roberts (Trinidad — 10,1) și Harry Jerome (Canada — 10,0) rup firul la 10.2.

5. Start în finala de la Tokio. Cîștigător: Hayes — S.U.A. (primul din dreapta). Cronometru electric: 10.0. Cronometru de mînă: 9.87!

6. «Bob» Hayes, chintesența decontractării.

6

UNIVERSIADA — CEL MAI MARE EVENIMENT SPORTIV INTERNAȚIONAL AL ANULUI

Universiada sau **Jocurile mondiale universitare de vară** reprezintă competiția adresată celor mai valoroși sportivi studenți de pe glob, care își măsoară forțele și talentul din doi în doi ani într-unul din marile orașe ale lumii. Organizată de către F.I.S.U. (Federația Internațională a Sportului Universitar) această întrecere tinerească a căpătat tradiție și se bucură de,o reputație care îi conferă titlul de **cel mai mare eveniment sportiv internațional al anului în care ea se desfășoară.**

Dreptul de a fi organizatoare a actualei ediții a Universiadei (20—29 august) i-a fost acordat orașului **Budapesta** de către Adunarea Generală a F.I.S.U. din 1963 de la **Porto Alegre** (Brazilia). În toamna aceluiași an, Comitetul executiv al F.I.S.U., întrunit la **Wiesbaden,** stabilea primele jaloane tehnico-organizatorice ale actualei ediții a competiției.

În capitala Ungariei, așa cum am avut prilejul să mă conving personal, pregătirile pentru Universiadă cunosc o amploare deosebită. Organizatorii, care contează pe o participare de peste 3 000 de studenți din aproape 45 de țări (cifrele, dacă se vor realiza, ar fi fără precedent la nivelul competiției) — vor să fie la înălțime, să asigure tuturor întrecerilor, de **atletism, gimnastică, sărituri în apă, natație, polo, baschet, scrimă, tenis** și **volei** — condiții desăvîrșite. În compania **dr. Nedeszky,** care face parte din comitetul de organizare a Universiadei de la Budapesta, am făcut o vizită pe la punctele de reper principale. În primul rînd — la **Kisstadion.** Acolo va fi... încartiruit «statul major» al Universiadei. De asemenea, tot acolo vor lucra oficialii, comitetele tehnice, serviciile de legătură între bazele sportive și cantonamente etc. Cu aproape 4 luni înainte de startul întrecerilor, organizatorii budapestani se îngrijesc de toate detaliile, stabilesc locurile de cazare pentru personalitățile străine și conducerile delegațiilor. Unul din cele mai mari și mai moderne hoteluri din oraș, **Szabadsag** (capacitate — aproape 1 000 de locuri) suportă în prezent amenajări speciale. Acolo vor avea loc și o parte din ședințele tehnice și conferințele de presă ce vor fi organizate înainte și în timpul competiției. Concurenții studenți vor locui în principal în spațioasele clădiri ale căminelor Institutului de Medicină, cu încăperi cochete, de 2 și 4 persoane, tapetate în plastic, cu covoare țesute pe motive naționale, cu un sistem de iluminat original, odihnitor. Sportivii participanți vor avea la dispoziție, pentru acomodare, săli și terenuri — la Kisstadion pe insula Margareta, ca și în alte sectoare ale marelui oraș. Pe listele de participare am găsit numele **Austriei, Bulgariei, Cehoslovaciei, Greciei, Franței, Japoniei, Luxemburgului, Italiei, Iugoslaviei, Marii Britanii, Poloniei, Siriei, Suediei, U.R.S.S.** Faptul că la actuala ediție a Universiadei de vară vor fi prezenți sportivi de frunte, printre care și sportivii studenți din S.U.A., permite să se anticipeze rezultate de valoare, poate noi recorduri mondiale la atletism și natație.

Țara noastră a confirmat recent participarea la întrecerile Universiadei de vară. În vederea acestui important eveniment, studenții noștri fruntași în sport se pregătesc asiduu. Finalele campionatelor republicane universitare de atletism și gimnastică, desfășurate nu de mult la **Timișoara** și respectiv **Cluj** au demonstrat cu prisosință acest fapt. Cele 14 recorduri ale «universitarelor» la atletism și un altul republican de juniori ne fac să credem că atletismul nostru studențesc se va prezenta onorabil la Budapesta. Gimnaștii au arătat de asemenea o sensibilă creștere a valorii lor, o preocupare pentru acuratețe în exerciții, grijă mai accentuată față de îmbogățirea gamei procedeelor. Loturile definitive n-au fost încă fixate. Ele s-au conturat însă la unele ramuri sportive și vor fi cunoscute în a doua jumătate a lunii iulie, după desfășurarea finalelor republicane universitare la jocuri sportive (București, 1—10 iulie).

În orice caz, lucru demn de reținut, la **întrecerile Universiadei de vară de la Budapesta poate participa orice student** (17—28 ani) **de la cursurile de zi, serale și fără frecvență care vor îndeplini baremurile special stabilite (și pe care le publicăm alăturat).**

Sportivii studenți din țara noastră, clasați pe locul II la Universiada de la Sofia, în 1961, sînt hotărîți să realizeze și de data aceasta performanțe deosebite, la nivelul condițiilor minunate ce le-au fost create.

TIBERIU STAMA

Pentru a se număra printre participanții la Universiada de vară de la Budapesta, **studenții noștri trebuie să îndeplinească următoarele baremuri minime:**

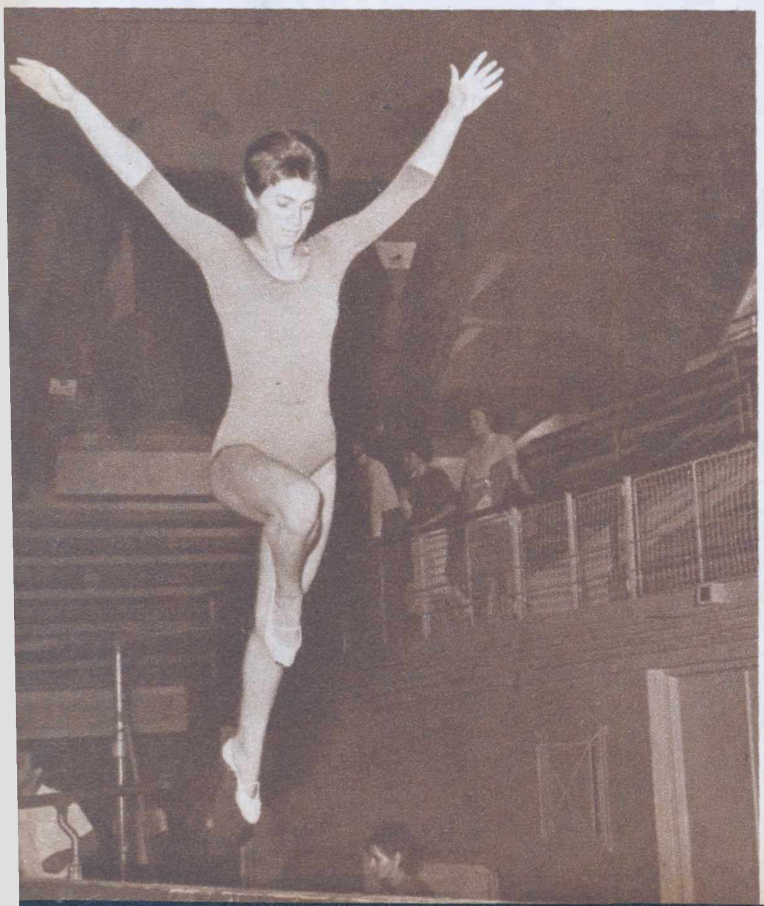
ATLETISM

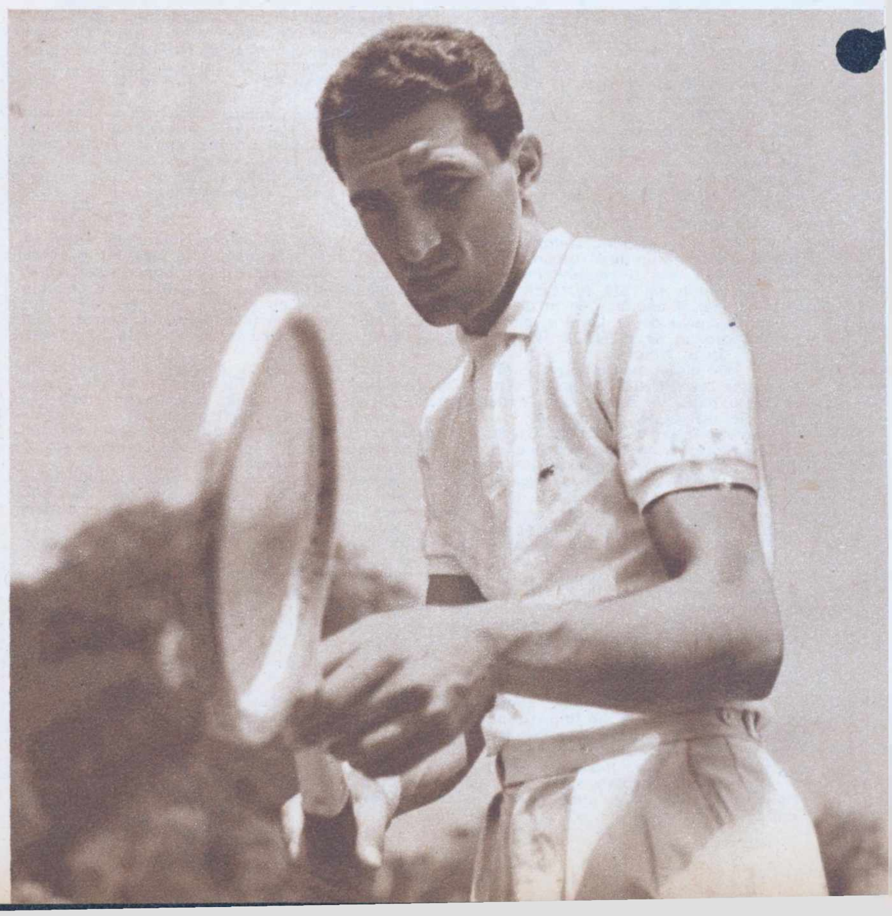
BĂIEȚI: 100 m: **10,5;** 200 m: **21,0;** 400 m: **47,5;** 800 m: **1 : 50,0;** 1 500 m: **3 : 45,0;** 5 000 m: **13 : 55,0;** 110 m.g.: **14,5;** 400 m.g.: **51,8** înălțime: **2,10 m;** lungime: **7,40 m;** triplu salt: **15,80 m;** prăjină: **4,50 m;** greutate: **17,50 m;** disc: **55 m;** suliță: **74 m;** ciocan: **65 m;** decatlon: **7 100 p;** 4 X 100 m: **40,5;** 4 X 400 m: **3 : 08,0.** FETE. 100 m: **11,8;** 200 m: **23,6;** 800 m: **2 : 06,0;** 80 m.g.: **11,0;** înălțime: **1,70 m;** lungime: **6 m;** greutate: **16,50 m;** disc: **53 m;** suliță: **54 m;** pentatlon: **4 300 p;** 4 X 100 m: **46,0**

NATAȚIE

BĂIEȚI. 100 m liber: **56,0** 400 m liber: **4 : 30,0;** 1 500 m liber: **18 : 30,0;** 200 m delfin: **2 : 18,0;** 200 m bras: **2 : 38,0;** 200 m spate: **2 : 20,0;** 400 m mixt: **5:05,0.** FETE. 100 m liber: **1 : 05,0;** 400 m liber: **5 : 05,0;** 100 m delfin: **1 : 11,0;** 200 m bras: **2 : 52,0;** 100 m spate: **1 : 12,0;** 400 m mixt: **5 : 35,0**

Doi dintre sportivii noștri care vizează plecarea la Universiada de la Budapesta: gimnasta *Cristina Doboșan* și tenismanul *Ion Țiriac.*

Despre

VITEZA ÎN ASCENSIUNE

Întrecerea este unul din stimulentele care a dat posibilitate oamenilor, de-a lungul veacurilor, să se afirme în toate domeniile de activitate.

Care a fost prima întrecere este greu de stabilit și nici nu intenționăm în rîndurile de față să analizăm această problemă. Constatăm însă că în sport întrecerea a fost întotdeauna pe primul plan și datorită ei s-au realizat rezultate de înaltă valoare. Unele sînt înscrise pe tabele speciale, evidența lor fiind ținută de specialiști, altele, fără să fie oficiale, sînt comentate și consemnate în cronici și cărți.

Nu de mult turismul a primit în familia lui o activitate nouă: concursurile de orientare.

În prezent acestea se desfășoară contra-cronometru, iar participanții se prezintă la start în chiloți de sport și cu număr pe piept. Astfel, de la bocancii grei de munte și pantalonii de golf s-a ajuns la pantofi de tenis, maiou și chiloți care să poată asigura concurentului o mobilitate bună și o frecvență mare.

*

Și în alpinism au început întrecerile. Cu ani în urmă se apreciau performanțele alpiniștilor după timpul de ședere a echipei în perete. Astăzi aceste performanțe le stabilesc expedițiile ce și-au propus să rezolve marile probleme alpine din munții înalți ai lumii, cei care întreprind ascensiuni în premieră, cei surprinși de vreme rea, în sfîrșit ascensiunile de iarnă sau de vară în pereți cu diferențe de nivel mari.

Tot mai des auzim sau citim comentarii asupra recordurilor de viteză în ascensiuni. În țara noastră statistica arată că viteza în escaladă a depășit orice așteptări. În anul 1940, pentru o escaladă de gr. IV A (Furcile din Peretele Gălbinele — Masivul Bucegi) erau necesare 10—12 ore; astăzi cățărătorii noștri parcurg acest traseu în 30—35 minute. Pentru escalada Traseului Frontal din Turnul Seciului — Masivul Bucegi, o echipă compusă din 2 alpiniști a urcat în anul 1952 în 4 ore 30 minute în timp ce în anul 1954, doi ani după înființarea concursurilor de cățărare pe stînci în regim de viteză — pe același traseu, o echipă compusă din 3 alpiniști a avut nevoie de 11 minute.

Prin concursurile de cățărare pe stînci s-a creiat o generație de alpiniști care au îndrăgit alpinismul în adevăratul lui înțeles, dar apreciază și susțin și partea lui competițională — viteza.

Au fost elaborate diferite formule pentru înlăturarea acestei pasiuni (întrecerea în regim de viteză), dar întotdeauna fără rezultate. Viteza în escaladă și-a cîștigat adepți, iar cei tineri, care se ridică, nici nu vor să conceapă alpinismul fără măsurarea timpului de escaladă.

Controlînd carnetele de antrenamente ale specialiștilor, constatăm că avem alpiniști care urcă pe trasee complet verticale cu o viteză de 40—50 m pe minut. La prima vedere cifra pare că depășește rațiunea. Pentru spectatorul obișnuit, însă, cățărătorul se deplasează pe perete foarte încet, cu mișcări controlate și cu o cadență continuă. Viteza s-a realizat pe trasee prevăzute cu pitoane dinainte controlate și care sînt obligatorii pentru asigurarea în timpul escaladei. Vedem, dar, că regulamentul și mijloacele de asigurare obligatorii, prevăzute de acesta elimină pericolul dar cer alpinistului o pregătire specială, pentru dezvoltarea calităților fizice, a reflexelor și a echilibrului.

Un alpinist consacrat care are cunoștințe tehnice profunde despre acest sport nu poate realiza un timp bun în escaladă, dacă nu este pregătit temeinic, deoarece el va fi temperat de instinctul de conservare (deci nu poate risca).

S-au emis teorii care susțin că un alpinist bun nu trebuie să fie și rapid. A te cățăra bine, cît mai sus și cît mai repede, este, după părerea noastră, singurul criteriu de selecție pentru stabilirea celui mai bun. Îndeplinind aceste condiții, credem, fără a greși, că cel în cauză poate primi calificativul de bun cățărător. Dacă adăugăm și celelalte cunoștințe necesare alpinistului, cum sînt: cunoașterea zăpezilor și a mersului pe zăpadă, orientarea în teren, experiență îndelungată în viața de tabără și de bivuac etc., putem spune că acesta este un alpinist complet.

Într-un timp scurt este foarte greu să se acumuleze uriașul bagaj de cunoștințe cerut unui alpinist. De aceea, viteza legată de cățărarea pe stînci este specifică celor tineri, iar ascensiunile grele, pe zăpadă, sînt rezervate celor «bătrîni».

Viteza în acțiune, completată cu o gîndire tactică, judicioasă, nu poate duce decît la rezultate bune în alpinism. Iată dar un aspect care arată necesitatea colaborării mai strînse între alpiniștii tineri și cei vîrstnici.

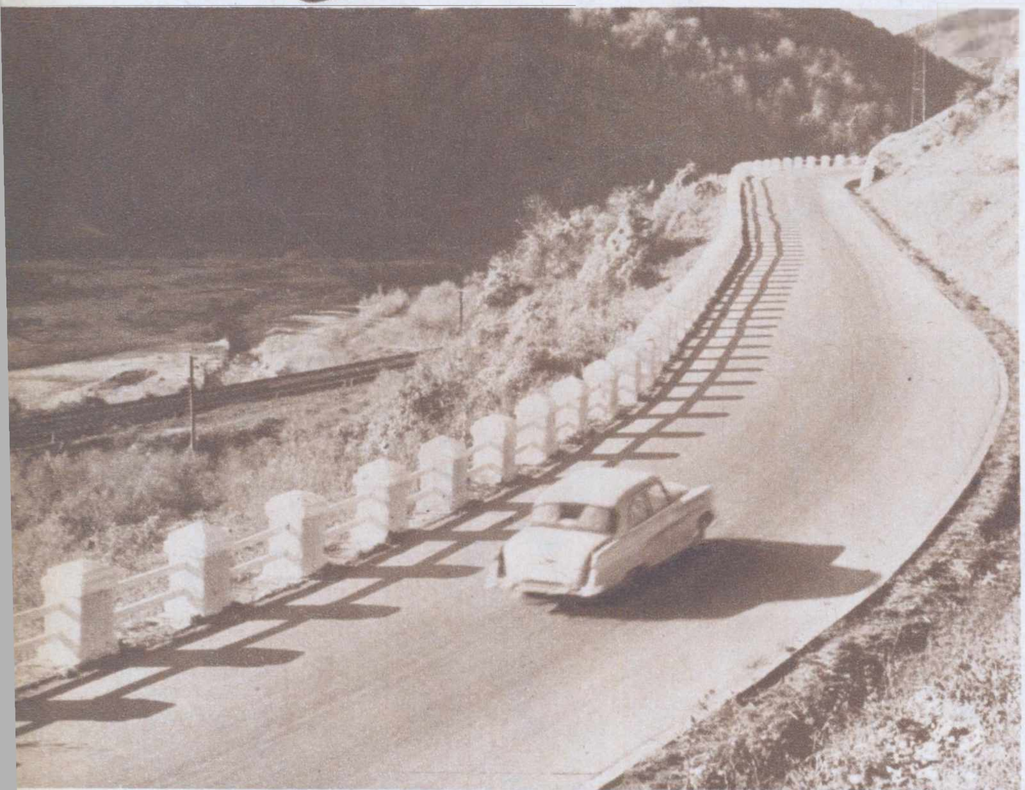
EMILIAN CRISTEA
maestru al sportului

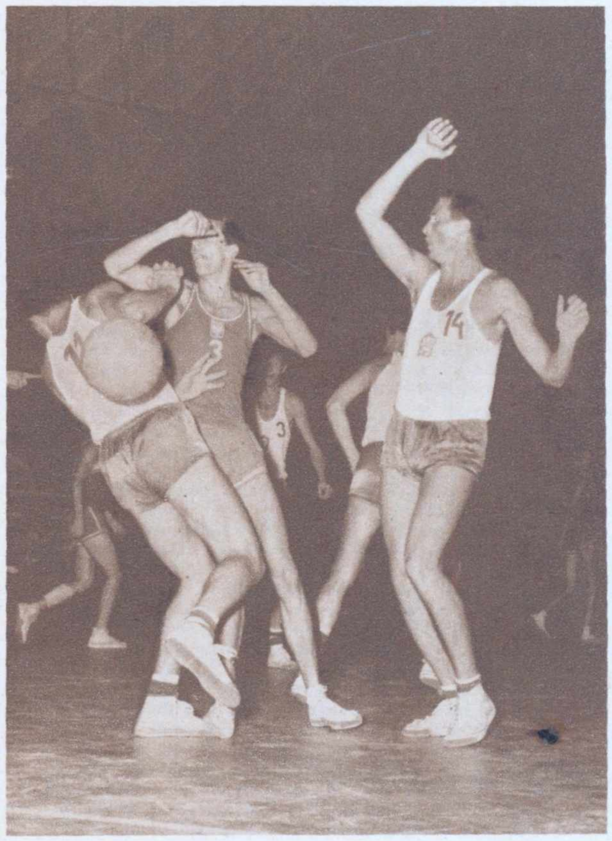
MAGAZIN sportiv

„PERLA" EXCURSIONIȘTILOR

Panglica de asfalt a șoselii se desfășoară lin în fața automobilului, purtîndu-i pe turiști printr-un ținut de o frumusețe sălbatică: Valea Prahovei, «perla» tuturor excursioniștilor care vizitează România. Și nu este singura. Munții noștri le oferă vizitatorilor, la fiecare pas, alte și alte frumuseți.

ÎN CĂUTAREA MINGII

Lupta acerbă pentru victorie și, intr-o oarecare măsură, specificul apărării om la om îi fac uneori pe baschetbaliști să nu... vadă mingea. Fotografia a fost înregistrată cu ocazia unui meci Polonia—Cehoslovacia, dar, sintem siguri, iubitorii baschetului au mai avut ocazia de a vedea astfel de faze.

PRINTRE VESTIGII MILENARE

Sezonul ciclist de șosea e în toi și în Asia. Pregătindu-se pentru sezonul viitor, cicliștii din Pekin parcurg și ei, ca toți pasionații acestui sport, sute de kilometri. În fotografie, un antrenament cu adevărat instructiv: se rulează în suburbia Pekinului, pe șoseaua care duce spre mormintele dinastiei Ming, după cum se vede foarte bogată în vestigii culturale ale trecutului. Inutil, credem, să precizăm, că elefanții au fost lucrați cu mulți ani în urmă!

Foto: HSINHUA – PEKIN

„DECALOGUL"

Studenții universității Oxford din Anglia întrebuințează la antrenamentele lor de canotaj și această ambarcațiune ciudată. «Decalogul», cum este numit acest sistem de bac plutitor, permite antrenorului să observe și să corecteze «la fața locului» eventualele greșeli ale sportivilor.

Iată echipajul universității Oxford folosind noul său «decalog» la baza nautică Radley, de lîngă Abdingdon din Oxfordshire. În picioare, antrenorul Ronnie Howard.

ÎNTOARCEREA ÎNAINTAȘULUI DE LA «IARBĂ VERDE»

— Vai de mine, nici aici nu nimerești... poarta?

Desen de AL. CLENCIU

ADMIRATORII LUI EMIL

La Berlin s-a organizat de către Asociația Ziariștilor Germani o expoziție a celor mai bune fotografii publicate de presa din R.D. Germană. Una dintre fotografiile expuse este cea alăturată, intitulată «Un tur cu Emil Zatopek». Ea a fost realizată de fotoreporterul Ulrich Kehls de la Zentralbild-A.D.N. Imaginea este deosebit de sugestivă în ceea ce privește priza de care se bucură Zatopek în rîndul copiilor.
Foto: Zentralbild-Berlin

AUTOGRAFELE LUI BOBBY

Deși echipa Leeds a fost invinsă în finala Cupei Angliei la fotbal, autografele lui Bobby Collins căpitanul ei, nu s-au... devalorizat. După fiecare antrenament, el continuă să fie asaltat de numeroșii săi tineri admiratori pe care, de altfel, nu-i refuză nici o dată.

COPIII ȘI FOTBALUL

Așa se intitulează această imagine expusă într-una din expozițiile de fotografii sportive din Cehoslovacia. «Puștiul» din prim plan, de la Slavia-Praga (al cărui nume deocamdată nu-l cunoaștem, dar care, cîndva va fi poate cunoscut), exersează cu multă îndemînare o «foarfecă» pe spate sub privirile atente ale colegilor săi de echipă.

Foto: C.T.K.-Praga

CORRIDA PE ACOPERIȘ

Iată o corridă care nu se desfășoară în ambianța toridă a arenelor, ci pe acoperișul unui abator din Chicago. Un taur de 1 400 de kilograme, scăpat din cușcă, s-a refugiat pe acoperiș. Parlagiul mexican Mucho Zacharias, care după cum se vede treaba nu este cu totul străin de tauromachie, a devenit «torero» ad-hoc și a reușit să-l atragă, astfel, pe taur spre cușca din care evadase.

CALM BRITANIC?

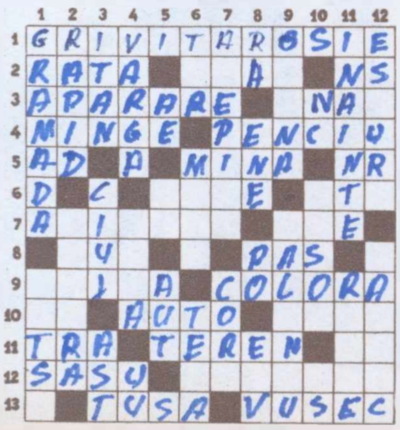
Suporterii echipei Liverpool au pătruns pe teren pentru a-și felicita favoriții, învingători în finala Cupei Angliei la fotbal. Acest fapt a dat serios de lucru «boby-lor» prezenți pe stadionul londonez Wembley, care a găzduit finala.
De unde se poate vedea că fotbalul poate pune sub semnul întrebării chiar și proverbialul calm britanic...

FIUL LOLOBRIGIDEI

Înainte de a remarca poziția corectă a micului schior din fotografie, ne izbește, fără îndoială, drăgălășenia sa. Nimic surprinzător: este fiul frumoasei artiste de cinema, italianca Gina Lolobrigida. Oare fiul Ginei va cuceri în schi o celebritate egală cu cea cîștigată de mama sa în cinematografie?

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE — R U G B I

ORIZONTAL: 1. Cunoscută echipă de rugbi, deținătoarea Cupei Campionilor Europeni (2 cuv.). 2. Verbul încercărilor netransformate — Și-n jocul de rugbi constituie cea mai bună apărare. — Nicolae Stănescu. 3. Se opune pachetului de înaintași (pl.) — Orășel în Japonia. 4. Cea de rugbi are o formă ovală — Unul dintre cei mai buni rugbiști ai noștri. 5. În grămadă! — Jocul la..., expresie folosită cînd pasele nu se dau cu piciorul — Număr. 6. Transmise, oferite — Cai. 7. Așa cum sînt rugbiștii noștri — Pronume. 8. A se osifica — Trecerea mingii de la un coechipier la altul (fem.). 9. Extremă — A vopsi în culori diferite. 10. Așa începe orice săritură! — ...turism — Orășel în Filipine. 11. Refren în cîntecele populare — Loc de antrenament și joc pentru rugbiști — Suporter la început. 12. Component al lotului reprezentativ — Scrobit. 13. Marchează marginile terenului — Rugbist la Steaua.

VERTICAL: 1. Aglomerare... ordonată, în temă — Steaua, de exemplu. 2. Echipă bucureșteană — Antrenorul echipei Grivița Roșie. 3. Locuitor de la munte — Oraș cu o echipă în prima categorie — Acest. 4. Fotbalist la Pitești — A striga — Două potcoave! 5. Diftong — Notă muzicală a lui... Drobotă — Scoaterea mingiei în afara terenului. 6. Greutate de porumb (reg.) — Procedeu tehnic în rugbi, anunțat cu glas tare — Orășel în Spania. 7. I-a furat somnul — La rugbi este folosit — în lupta cu adversarul — mai mult ca în oricare alt joc. 8. Soare — Vine pe la gene — Stau în poartă! — Localitate în Olanda. 9. Bucată de pămînt moștenită — Jucător cu rol de... trăgător. 10. Nicu Constantin — Ghiocel (reg.) — Intrare în teren! 11. Regulă de joc care sancționează anumite pase — Plantă tînără (fig.). 12. Încercări... tematice — Lovitură de picior.

Cuvinte rare: INAE, ORAZ, TEAA, ERP.

DUMITRU VASILE
— București —

MARI „TENORI" AI CICLISMULUI

S-a scurs mai bine de o jumătate de veac de cînd Henri Desgranges a lansat primul Tur ciclist al Franței, trimițînd cîțiva temerari să cucerească pe două roți piscurile Alpilor și Pirineilor. În epoca de pionerat, rutierul trebuia să fie la fel de bun mecanic ca și ciclist, căci orice ajutor din afară era interzis, și Eugène Cristophe își repara singur furca bicicletei la o potcovărie dintr-un sat oarecare, iar Petit Breton parcurgea **per pedes,** cu bicicleta fărîmată pe umăr, ultimii kilometri ai unei etape alpestre. Un reporter al vremii numise Turul Franței **«Le tour des souffrances»,** dar peripețiile cicliștilor pasionau mulțimile aidoma unui roman foileton și ziaristica sportivă își semna actul său de naștere. În a doua și a treia decadă a secolului nostru **«la petite reine»,** cum alintau francezii sportul cu pedale, cunoștea un nou avînt cu frații Pelissier, Sylver Maes, Lapize, Binda, Leducq, Speicher, Vietto. Ciclismul profesionist, cu tot cortegiul său de grandori și servituți, va cunoaște însă epoca sa cea mai înfloritoare după cel de al doilea război mondial. Comercializîndu-se, ciclismul devenea în același timp un sport tot mai complex. Acum reclama domină cursele, dar Alpii rămîn aceiași, iar eforturile giganților șoselii continuă să impresioneze.

Alergătorii se specializează după cerințe, profiluri și posibilități fizice. Omul din șa nu mai putea fi simplu ciclist, ci sprinter, cățărător, alergător de plat, specialist contra cronometrului sau, atunci cînd întrunea cîte puțin din toate aceste calități, ajungea **gregario,**-«valet» de cursă.

A excela în fiecare specialitate era condiția supremă a ceea ce se numește rutier complet. Întrebîndu-ne care din toți marii «tenori» ai ciclismului profesionist a întrunit într-o sinteză armonioasă calitățile enumerate mai sus, vom putea înscrie, fără riscul erorii un nume: **FAUSTO COPPI.** De ce se spune că italianul Fausto Coppi a fost cel mai mare ciclist al tuturor timpurilor? În primul rînd nici un alt campion, înaintea lui și după el nu a dominat pe șosea și pe velodrom cu asemenea autoritate scena ciclismului profesionist. Acest «pur singe» al bicicletei, care «planta» în urma lui plutoane întregi, săpînd diferențe de necrezut și care «bătea» Turul Italiei la vîrsta de 20 de ani, a parcurs într-un suiș impresionant etapele unei cariere sportive fără egal.

Coppi a cîștigat de 5 ori Turul Italiei, realizînd în două rînduri (1949 și 1952) «eventul» Giro d'Italia–Tour de France. Campion mondial de fond la Lugano, de trei ori învingător în cursa Milan — San Remo, victorios în Paris — Roubaix, cursa infernului din nord, Coppi a fost de două ori campion mondial pe velodrom la urmărire individuală și tot el a bătut recordul orei al lui Archambaud, parcurgînd la Vigorelli 45,871 kilometri.

Dar numai rezultatele nu ar putea exprima valoarea celui care a fost «il campionissimo».

Bravurile sale sportive sînt formidabile, făcînd din el un personaj de legendă. În 1949, anul culminant al carierei sale (avea 30 de ani), a urcat într-o singură zi, într-o evadare de 200 kilometri, 5 vîrfuri de peste 2 000 m din Alpi (Maddalena, Vars, Izoard, Montgenevè, Sestrière). Atunci, în etapa Cuneo-Pinerollo, Coppi a făcut cea mai celebra cavalcadă din istoria tururilor cicliste. În același an lua startul în Turul Franței, rămas în istoria ciclismului sub numele de «Cursa crizei lui Coppi». Rupînd furca bicicletei în etapa a 5-a Rouen — St. Malo, Coppi, favoritul nr. 1 a pierdut 35 de minute. Chiar și pentru «il direttissimo» (acceleratul) așa era supranumit, handicapul va fi imposibil de refăcut declarau oamenii din caravană. Și totuși Coppi a cîștigat «cursa eșecului său» cu un avans de 10 minute.

Coppi era un sportiv în adevăratul înțeles al cuvîntului, de o loialitate și o conștiinciozitate exemplare. Dar ceea ce l-a caracterizat cu deosebire a fost tăria sa de caracter, voința de a învinge adversi-

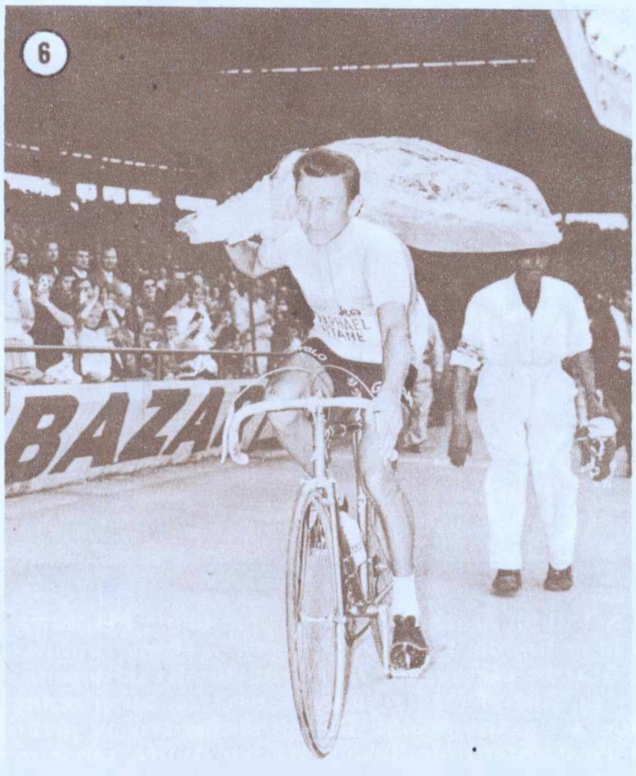
tățile de tot felul. Viața acestui mare sportiv a fost o continuă alternare între mari satisfacții și cele mai năpraznice drame. Fiecare victorie a împărțit-o cu suferințe și tristeți. A îndurat mult și a cunoscut toate mizeriile meseriei de ciclist profesionist. Și-a fracturat clavicula, bazinul, brațele, picioarele, l-a văzut pe fratele său Serse murind la sosirea în turul ciclist al Piemontului, a fost concediat de la Bianchi. De fiecare dată Coppi a suportat cu stoicism loviturile, continuînd să alerge pînă la 40 de ani, cînd a murit pe neașteptate, afectat de un virus după o tragică vînătoare întreprinsă în Africa.

Cei care l-au cunoscut, își vor aduce aminte mereu de omul Coppi, simplu, modest, care stătea de vorbă cu cicliștii români pe velodromul din Franța și se poza cu Ion Vasile și Constantin Dumitrescu pentru a avea o amintire din turul Europei.

Numele lui Coppi este aproape inseparabil de cel al lui **GINO BARTALI**, marele său rival, unul din puținii care i-au pus în discuție supremația. Dotat cu o mare ambiție și cu calități fizice ieșite din comun (un fel de Zatopek al bicicletei), rezistent la cele mai

În această perioadă, ciclismul francez se afirma prin **LOUISON BOBET.** Rutierul breton a repurtat trei victorii consecutive în Turul Franței (1953—1954—1955), succese confirmate și prin cîștigarea campionatului mondial de fond, în 1954, la Solingen. Bobet unea ardoarea luptătorului cu inteligența tacticianului și un curaj generos ce i-a adus o mare popularitate. De la el ștafeta a fost preluată de **JACQUES ANQUETIL**, figură mai aparte în ciclismul profesionist modern. Evitînd riscurile acțiunilor spectaculare, grimpeur și sprinter cu posibilități mai modeste, dar bizuindu-se pe excepționale însușiri de rouleur (imbatabil la contra timp) Anquetil a marcat un record fără precedent: 5 victorii în Turul Franței (din care 4 consecutive). Ascensiunea lui «**monsieur chronometre**» a fost favorizată însă de retragerea prematură a lui **ROGER RIVIÈRE**, fără îndoială cel mai talentat produs al ciclismului francez în ultimii 20 de ani. Învingător în Turul Europei de amatori (1956), Rivière era deopotrivă rutier și pistard. A cîștigat de două ori titlul mondial profe-

1) Pe șosea și velodrom, italianul Fausto Coppi, «il campionissimo», a fost cel mai mare și mai complet alergător dintr-o generație de campioni pînă acum neegalată.
2) Gino Bartali, ciclistul cu plămîni de oțel, ataca serpentinele ridicat din șa. Furtuna și ploaia nu-l speriau niciodată.
3) La 41 de ani belgianul Rik Van Steenbergen mai cîștigă curse cicliste, după ce a fost de trei ori campion mondial.
4) Atlet bine proporționat, elvețianul Hugo Koblet îmbina vigoarea cu eleganța.
5) Tenace și ambițios, Louison Bobet a reprezentat «cu panaș» ciclismul francez.
6) Pentru Jacques Anquetil, «domnul cronometru», fiecare secundă e prețioasă. Figura lui, deși în acest moment zîmbitoare, exprimă numai energie.

dure încercări, Bartali a reușit să smulgă succese pe care, talentul singur nu i le-ar fi putut oferi. Nu avea suplețea lui Coppi, nu strălucea la velodrom și contra cronometru, n-a fost campion mondial, dar palmaresul său conține victorii care fac din el unul din așii incontestabili. Cea mai prodigioasă performanță a sa: cîștigarea celui de al 35-lea «Tour de France» (1948) cu 6 victorii de etapă și 26 min. avans față de Brick Schotte. Bartali avea atunci 34 de ani, cu 10 ani mai mult decît la prima sa victorie în aceiași mare întrecere.

O rivalitate gen Coppi-Bartali a fost și cea dintre elvețienii Koblet și Kubler. **HUGO KOBLET,** cu fularul său de mătase, cu ochelarii fumurii și nelipsitul piepten la sfîrșit de etapă fusese numit, pentru eleganța stilului său «**le pedaleur de charme**». Cariera lui a fost scurtă, dar sclipitoare. Debutînd pe velodrom cu o victorie în cursa de 6 zile de la Chicago, cofetarul din Zürich a fost primul ciclist străin care a cîștigat turul Italiei (1950), pentru ca în 1951 să-l cîștige și pe cel al Franței, după faimoasa evadare de 140 kilometri din etapa Brive — Agen, cînd a fugit singur dintr-un pluton în care se aflau Coppi, Bobet, Geminiani etc. Toamna trecută Koblet și-a găsit sfîrșitul într-un tragic accident de automobil. **FERDY KUBLER,** un Cyrano al plutoanelor cicliste, puțin fanfaron, însă temperament bătăios și redutabil sprinter, și-a înscris numele în palmaresul Turului Franței în 1950, apoi a cucerit campionatul mondial de fond la Varese, unde i-a învins pe Fiorenzo Magni și pe Tony Bevilacqua.

sionist la urmărire individuală, apoi cursa pe etape Paris — Nissa, iar în 1958, pe pista de la Vigorelli, a acoperit în 60 de minute 47,346 kilometri, stabilind un record care rezistă și astăzi. Asaltînd tricoul galben în turul Franței (1960), s-a prăvălit într-o prăpastie, a suferit fractura coloanei vertebrale. Accident ireparabil, care a curmat brusc o carieră ce se anunța prodigioasă. Rivière se vedea constrîns să renunțe la bicicletă pentru totdeauna la vîrsta de 24 de ani.

Coleg de generație cu el era luxemburghezul **CHARLY GAUL,** un alt fenomen al pedalei. Asemănător ca fizic și alură cu Fausto Coppi, acest ciclist firav și ușor se ducea ca un fluture pe vîrfurile Alpilor și Dolomiților. Calitățile sale de cățărător i-au permis să cîștige cele două mari curse: Turul Italiei (1956 și 1959) și Turul Franței (1958). Galeria campionilor ar fi desigur incompletă dacă n-am aminti aici de belgienii **STAN OCKERS**, eternul «secundo» în Turul Franței, **RIK VAN STEENBERGEN**, triplu campion mondial, sau de tizul acestuia **RIK VAN LOOY; de Robic, Bahamontes, Nencini,** și ei cîștigători în Turul Franței, apoi de animatori ca **Apo Lazarides, Marinelli, Geminiani, Magni, Darrigade,** maratoniști ai ghidonului ca **Bernard Gauthier** sau **Vim van Est;** toți campioni ai efortului, făcînd să sclipească și mai mult performanțele marilor soliști pe care i-am evocat în rîndurile de față.

I. GOGA

POȘTA REDACȚIEI

GRIGORE PETRACHE — Giurgiu. Marin Niculescu, fostul nostru campion la ciclism, nu a abandonat complet activitatea sportivă. În prezent este antrenor la clubul Olimpia din București.

IOAN RUSU — Cluj. Fotbaliștii de la Știința Cluj nu au cîștigat nici o dată «Cupa», deși au fost finaliști de trei ori. În ediția 1933/34 Ripensia a învins Universitatea Cluj cu 5—0, în 1941/42 studenții clujeni au cedat cu 1—7 în fața Rapidului, iar în 1948/49 au pierdut cu 1—2 meciul cu C.S.C. Armata București.

IULIAN DRAGOȘ — Cluj. 1) Accidentul suferit de portarul militar Suciu, la Craiova, nu a fost chiar atît de grav încît să-l pună în situația de a renunța la sport. În prezent Suciu s-a restabilit, a reluat antrenamentele și sperăm să-l revedem jucînd cît de curînd. 2) W.B.A. — forul suprem al boxului profesionist — i-a descalificat pe pugiliștii Casius Clay și Sonny Liston acuzîndu-i de «aranjamente». Totuși, cei doi foști campioni mondiali la toate categoriile și-au... autoprogramat o nouă partidă, cea care a avut loc la 25 mai în localitatea Lewinstone Maine.

FLORIAN SILVESTRU — București. În curînd vom începe o nouă prezentare a echipelor de fotbal din categoria A. Bineînțeles, cu acest prilej vom publica și fotografia echipei dv. preferate — Steaua.

M. NUELEANU — com. Pietrele Albe, of. poștal Tg. Jiu, reg. Oltenia pune la dispoziție celor interesați colecția completă a revistei «Sport» din anii 1959—1964.

ION FLOREA — Timișoara. Careul de cuvinte încrucișate intitulat «Drumeție» are prea multe «puncte negre» pentru a putea fi publicat. Este bine să știți că maximum de puncte negre admise într-un careu este de 15%.

HORIA PANAITOPOL — București. Vă felicităm pentru notele bune obținute la școală și vă promitem o frumoasă prezentare a echipei preferate, bineînțeles dacă aceasta va reuși să cîștige campionatul. În privința desenelor trimise, nimic îmbucurător. Este necesar să mai exersați.

VASILE IONESCU — București. 1) Rugbistul dinamovist Gheorghe Nica are 22 de ani, 1,79 m înălțime și 76 kg greutate. Fratele său, Aurel, care joacă la clubul Steaua, este cu cinci ani mai în vîrstă dar cu 4 cm mai scund. Lui Gheorghe Nica îi puteți scrie pe adresa clubului Dinamo București: șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43. 2) Vom ține seama de propunerile dv. și vom căuta să prezentăm «ceva mai des» echipe de rugbi din întreaga țară.

RADU PANAIT — Galați. Ciclistul Gabriel Moiceanu s-a născut la Cîmpulung la 10 august 1934. Iată cîteva din performanțele sale internaționale: în 1962 și 1963 a cîștigat cursa ciclistă Paris — Rouen — Paris, în edițiile Cursei Păcii, la care a participat, a reușit să învingă în trei etape (1959: Lodz — Varșovia; 1961: Olsztyn — Gdansc; 1964: Lodz — Wroclaw). Anul trecut, în «Turul Tunisiei» a ocupat locul IV.

DAMIAN RĂDUCANU — Iași. Voleibalistul Horațiu Nicolau este maestru emerit al sportului. S-a născut în comuna Fălciu din regiunea Iași. La 5 iulie îl puteți felicita: va împlini 32 de ani. În «tinerețe» a făcut atletism (aruncarea suliței), natație și, ca toți băieții, a jucat și fotbal.

MARIN ALBU — Brăila. Ion Soter, antrenorul Iolandei Balaș, a participat la Jocurile Olimpice din 1952, reușind să ocupe locul VI cu 1,95 m. Medalia de aur a fost cîștigată atunci de atletul american Walter Davis cu 2,04 m.

PETRE ACHIMESCU — Dorohoi. 1) Trist, dar adevărat. Deși a fost unul dintre cei mai buni boxeri români, Mircea Dobrescu nu a cîștigat nici o dată titlul de campion olimpic sau european. La aceste două mari competiții pugilistice a reușit să cucerească trei medalii de argint: una la J.O. din 1956 și alte două la «europenele» din 1955 și 1957. 2) Boxerul Constantin Crudu, de la Dinamo București, împlinește luna viitoare 21 de ani.

GHEORGHE PANCU — Craiova. Vă place foarte mult voleiul și ați început să vă alcătuiți o documentare din care vă lipsește însă palmaresul din 1962 al reprezentativei noastre masculine. Puteți completa: 3—1 cu U.R.S.S., 3—0 cu Finlanda, 3—2 cu Cehoslovacia, 3—1 cu Ungaria, 3—0 cu R.D. Germană, 3—0 cu Cehoslovacia și 3—0 cu Bulgaria